

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

EEN AMSTERDAMSCH E „DORPS” KIEK

Een der kleine, tegen Amsterdam aanleunende gehuchten, welke indertijd bij de groote stad zijn ingelijfd, is Sloterdijk. Het spreekt vanzelf, dat de indeeling bij zijn groote broer het landelijk karakter niet zoo maar heeft kunnen wijzigen of er in een oogwenk een grootstedsch cachet op gedrukt heeft.

DE BRINK TE LAREN GESLACHTOFFERD

Een gedeelte van den Brink, vóór het sloopingswerk een aanvang nam.

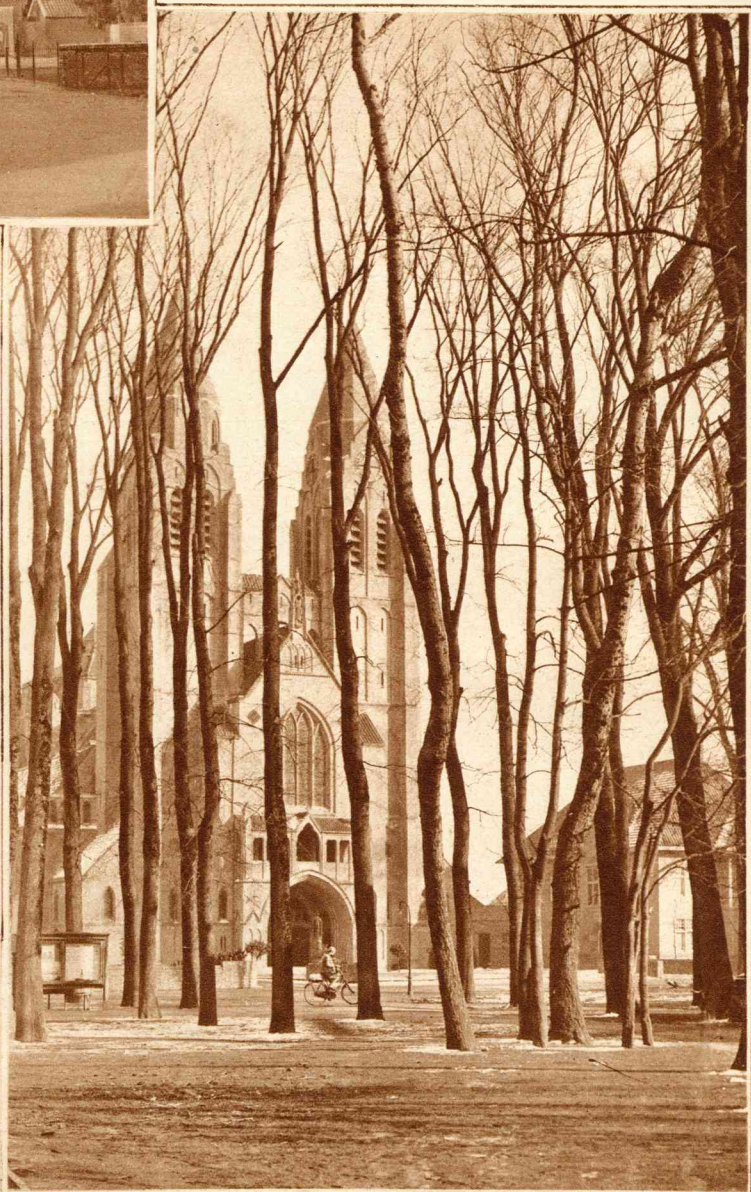
Slecht een magere rand bleef over. Waar eens het machtig geboomte ontzagwekkend omhoog rees, is nu een kale vlakte ... (foto hieronder).

Het is dan zoo. De gevreesde, geheimzinnige „iepenziekte” heeft haar fatalen arbeid weer volbracht en voor de zooveelste maal den dood van zooveel heerlijk geboomte op haar geweten. Thans zijn het niet enkele exemplaren, langs den wallekant eener gracht geschaard, of trouwe wachters, die een weg flankeerden, helaas veel erger. Een der heerlijkste boomgroepen uit Amsterdams omgeving, in haar soort een natuurmonument zonder weerga in ons land, is zoo goed als weggevaagd van de plek, die zij eens maakte tot een idyllisch oord van buitengewone schoonheid en bekoring: de Brink te Laren.

Wat eens de glorie was van dit beroemde schildersdorp, die majestueuze tempel van hoog oprijzende stammen, hij is ten offer gevallen aan dien geniepig vijand, dien niemand te bestrijden weet.

Stuk voor stuk zijn de reuzen door menschen-

Een gedeelte der weinige, gespaarde reuzen waarachter men het R. K. bedehuis ontwaart.

hand geveld, het kon niet anders, 't was harde noodzaak, door de natuur gesteld. Slechts een schamel restje is er nog over, als 't ware dicht opeen bescherming zoekend tegen den meedoo-genloozen belager. Het is de troosteloze herinnering van wat was en wel nooit meer zijn zal. Want al zou men overgaan tot het herplanten van zoo groot mogelijke boomen, hoeveel tientallen van jaren zouden er dan nog noodig zijn om ze den Brink een aanschijn te doen geven, dat maar eenigszins de vergelijking met het vroegere kan doorstaan?

Wie herinnert zich niet dat uitermate schilderachtig stuk natuur, 't welk de besten onzer schilders, die de zoogenaamde „Larensche school” vormden, zoo dikwerf geïnspireerd heeft, wanneer op een

prillen lentedag of in den midzomer, in lateren herfst ook onder het dichte looverdak dier rijk beschaduwende reuzen, welke den hemel schenen te schragen, de grijze schaapherder zijn trouwe beesten hoedde. Een dergelijk tafereel behoorde tot de schoonste schilderijen, in het schildersdorp ooit gewrocht, maar niet door een penseel eener menschenhand, doch door de Natuur zelve...

Veel, heel veel is er den laatsten tijd al veranderd in de eens zoo rustieke gemeente met haar karakteristieke hofsteden en stulpen en de prettig-gemoedelijke bevolking.

Het geleidelijk veldwinnen van de groote-stadscultuur en het allerwege verrijzen van villa's en landhuizen hebben het eenszoo markante Larensch karakter al danig gewijzigd.

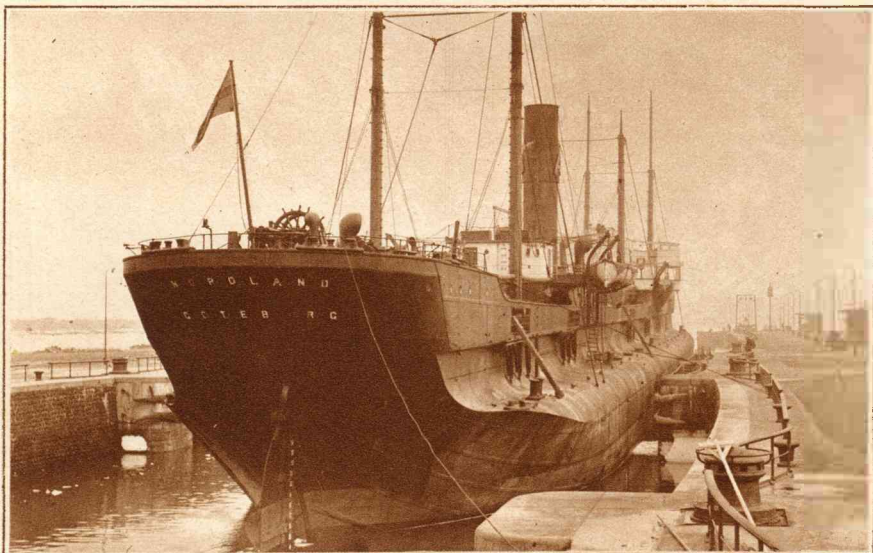
Maar de aanslag, thans gepleegd, heeft het oudste Gooische dorp zoo deerlijk verminkt, dat men haast wel van een genadeslag spreken kan.

Hoe het er thans uitziet en hoe de aanblik vroeger was, laat onze serie foto's hierbij zien.

SICCO.

Hiernaast: De Brink in volle glorie op een zomerdag

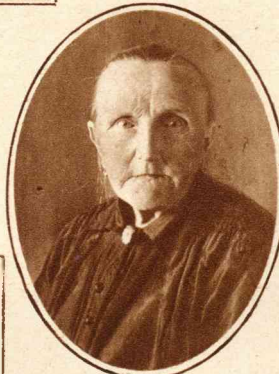

EEN SCHIP ZOOALS MEN ZELDEN ZIET is deze z.g. „Turnbacksteamer“, hetwelk deze week te IJmuiden binnenviel. Het is 'n Noorsche boot, afkomstig uit Göteborg.

DE STRAATWEG VELSEN-SANTPOORT voldoet reeds lang niet meer aan de eischen, die men, met 't oog op het drukke verkeer aldaar, stellen mag. Weshalve men nu reeds eenige tijd bezig is deze te verbreden, waartoe één rij boomen 't ontgelden moet.

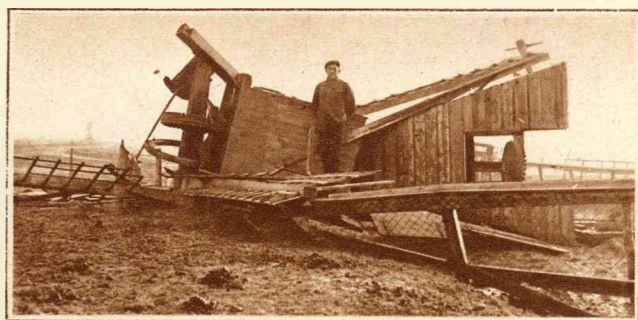
UIT DE PROVINCIE

OOK EEN JUBILEUM. Hoewel wij als regel gesteld hebben, zilveren jubilea niet in ons blad op te nemen, willen wij er nog wel eens 'n keer van afwijken, waar het hier een zeldzaam feit betreft. Mej. J. van Driel n.l. hoopt 5 Maart a.s. haar zilveren feest te vieren als aardappelschilster in het Marine-hospitaal te Den Helder. (Een prijsvraag voor de Humorist: Hoeveel piepers heeft deze dame reeds voor de Jantjes geschild?)

*

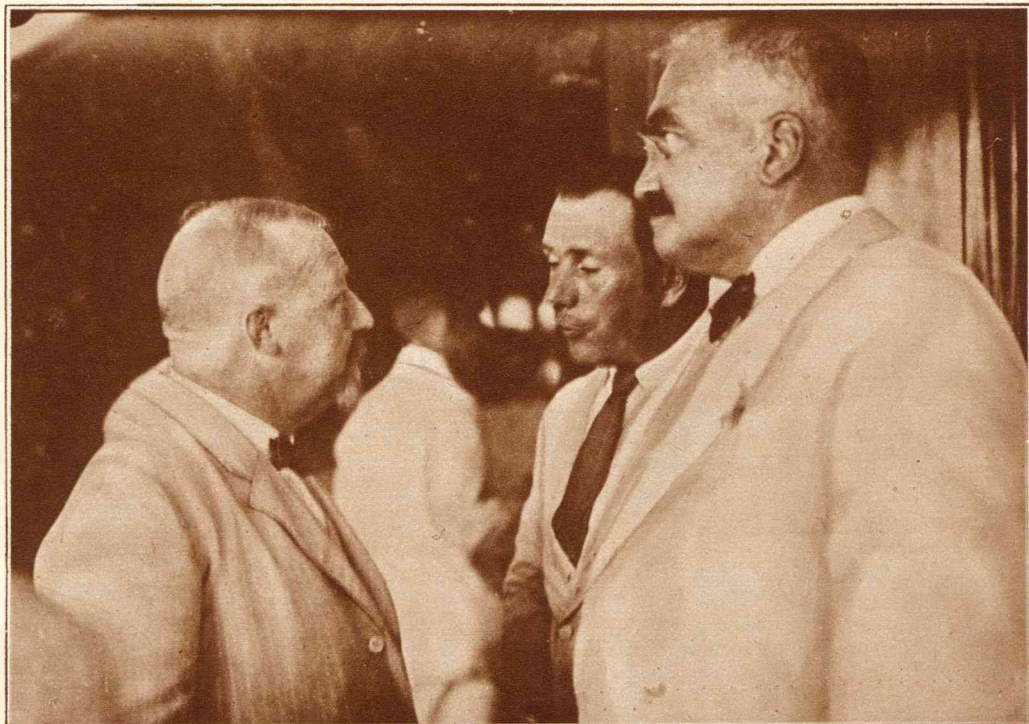
EEN BUITENGEWONE DRUKTE heerschte er dezer dagen in de haven van 't Hoogovenbedrijf, waar talrijke ertsbooten gelost werden (links).

EVEN BUITEN DEN HELDER op den weg naar Callantsoog, kwam onze fotograaf deze omgewaaide „spinnepot“ tegen. Haar kameraar verderop draait er nog lustig op los.

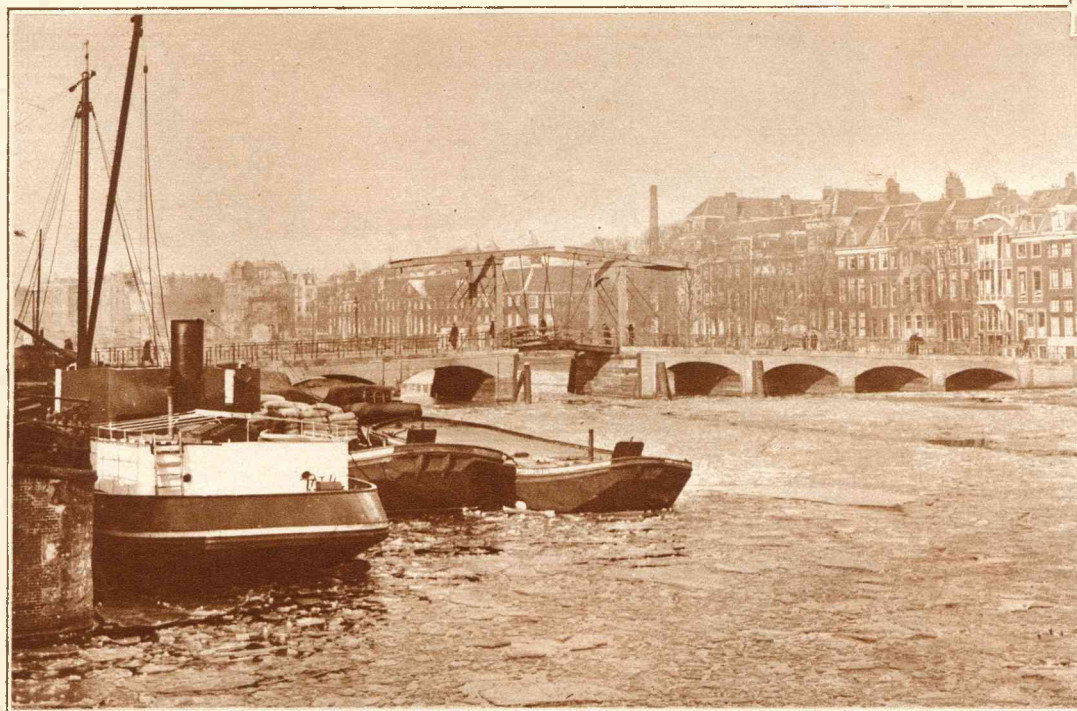

HET EEUWENOUDE RAADHUISJE TE SCHOORL is langzamerhand een verkeersbelemmering geworden op den weg aldaar. Men smeet nu plannen, het typische gebouwtje, dateerend uit 1601, te verrollen en tevens te restaureeren.

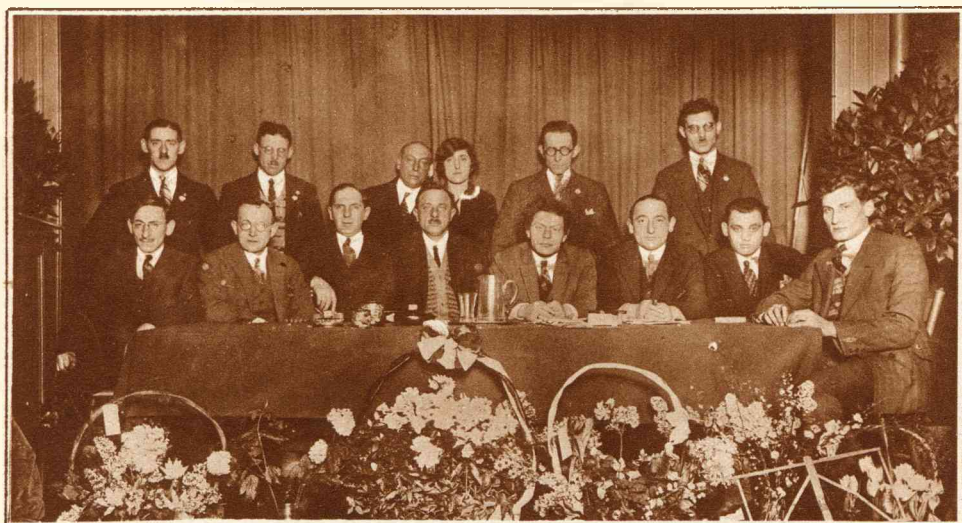

DE BURGEMEESTER ONZER STAD is bij zijn aankomst in Ned. Indië te Tandjong Priok verwelkomd door zijn ambtgenoot van Batavia, den heer Meyroos. Links burgemeester De Vlucht in gesprek met den heer Meyroos.

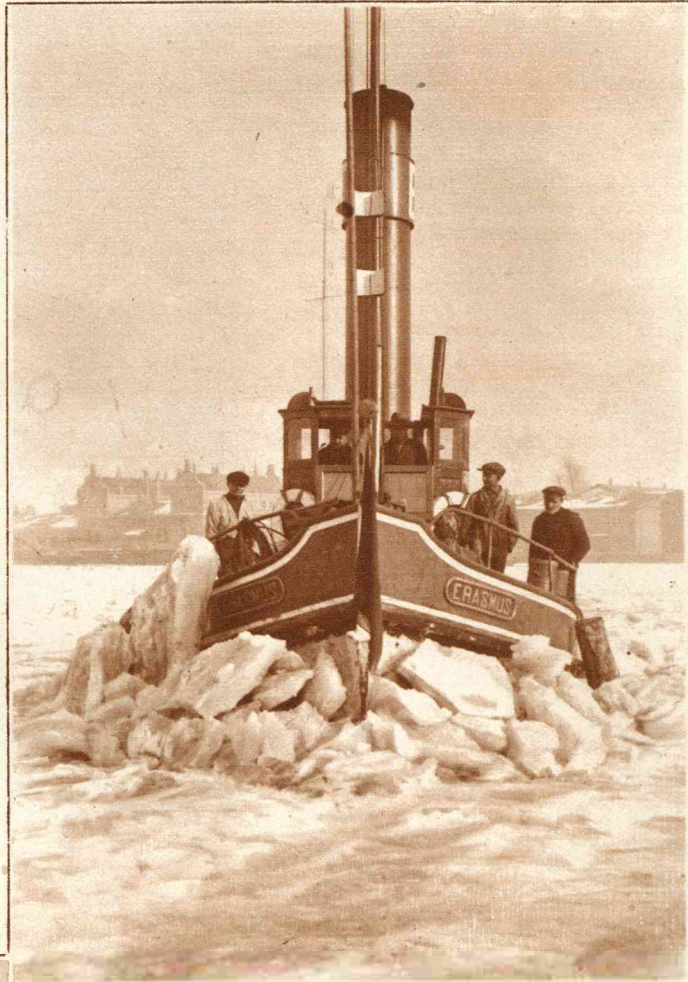
UIT DE HOOFDSTAD

DE „MAGERE BRUG" staat op de nominatie, verbeterd en versterkt te worden. Gelukkig blijkt het mogelijk, de typische gedaante van deze dubbele ophaalbrug te bewaren.

DE SPEELTUINVEREENIGING „Het Oosten" vierde Zondag j.l. haar eerste lustrumfeest, bij welke gelegenheid een receptie gehouden werd in het Jeugdhuis „Oost" aan de Linnaeusstraat te Amsterdam. Een foto van het bestuur der jubileerende vereeniging.

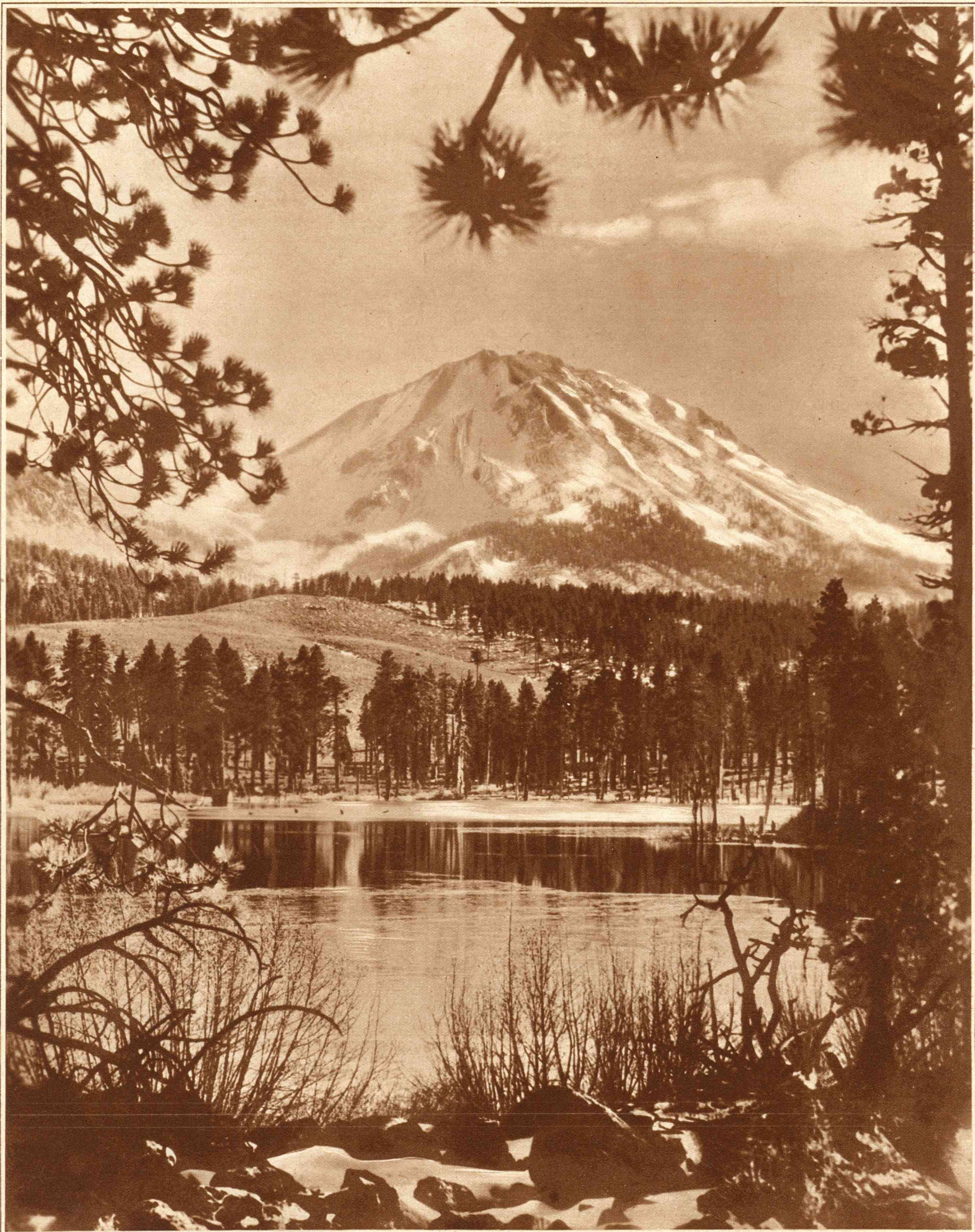
WELK EEN ONTZAAGLIJKE ARBEID de ijsbrekers in deze dagen verrichten, blijkt uit deze foto, die laat zien, hoe de „Erasmus" zich met geweld een weg baant door het enorm dikke ijsoppervlak, terwijl de fotograaf op slechts enkele meters afstand, op het ijs staande, de boot knipte.

SINDE EENIGEN TIJD tracht een koopman een nieuw soort vrucht in te voeren, de uit Indië afkomstige Sauve. Om beter te slagen heeft hij zijn gelaat met Erdal gepoetst en een tropischen zonnehelm opgezet!

DE MONUMENTALE INGANG van 't Wertheimpark, hetwelk, naar men weet, zal ingelijfd worden bij den Hortus aan de overzijde, met dien verstande dat allerlei variëteiten van boomsoorten er geplant zullen worden voor wetenschappelijke doeleinden. Het park zal echter voor het publiek geopend blijven.

De Amerikaansche Etna

Een buitengewoon schilderachtige aanblik van den, in Noord-Californië gelegen, berg Lassen, den eenigen nog in merking zijnden vulkaan in de Vereenigde Staten van Amerika. Aan zijn voet glanst het water van een diep meer, hetwelk, wanneer de berg in werking is, in heftige beroering is. De dennenboomen op den voorgrond vormen een bekoorlijke omlijsting van dit lieflijk en tegelijk grootsch natuurbeeld.

De Geheime Gang onder Fort Pampus

EEN OORSPRONKELIJK HOLLANDSCHE
NOVELLE DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Zij wilde de kaarsen en de lucifers op een droog plekje zetten en voor alles Boy's schouder met frisch water uitwasschen en opnieuw verbinden. Zij vertelde hem ook nog, dat zij voor 'n derde maal naar het vertrekje wilde gaan, waar zij dit alles gevonden hadden, in de hoop, dat zij nog lakens zou vinden. Doch Boy praatte haar dit allemaal uit het hoofd. Allereerst moest zij aan zichzelf denken. Hij legde twee van de vier dekens in een hoek en rustte niet, voordat zij dicht bij den wand met haar hoofdje makkelijk in de kussens lag. Hij trok haar schoentjes uit en spreidde vervolgens een andere deken over haar vermoeid lichaam. En toen zij hem glimlachend had laten gaan, toen zij, overweldigd van geluk en liefde, iedere beweging van zijn sterke handen had gevolgd, toen knielde hij plotseling naast haar neer en sloeg zijn armen, die slechts door vuile overhemdfarden bedekt werden, liefdevol om haar ronde schouders.

„Emmy, kindje...” fluisterde hij ontroerd. „Kun je begrijpen, hoe dankbaar ik ben, dat ik je ontmoet heb, al... al is het dan in deze positie? Moet ik je nog zeggen, hoe heel, heel veel ik van je ben gaan houden... in die enkele uren?”

„Ik heb je zoo vreeselijk lief, Boy...” zei ze, stil van haar geluk. „Alles is zoo wonderlijk, lieveling. Nooit heb ik geweten, dat ware liefde zóó heerlijk was. Ik ben zoo in-, in-gelukkig, jongen!”

Half over haar heengebogen viel zij in zijn armen in slaap. En toen een zachte glimlach en een rustige ademhaling hem vertelde, dat zij van hem droomde en niet meer bang was, toen maakte hij zich voorzichtig uit haar armen los. Hij stond op en voelde plotseling de kilte om hem heen. Een huivering sidderde langs zijn rug, maakte hem een kort oogenblik duizelig.

Hij verwierp het plan om zijn schouderwond uit te wasschen, daar zij slechts weinig water hadden. Hij dekte de emmers zorgvuldig toe en blies een der kaarsen uit. In het halfduister ging hij op zijn deken zitten en bleef hij enkele minuten naar het in de deken gewikkelde figuurtje van het meisje staren... Nu zijn meisje, zijn verloofde. Vreemd was het... Zij wist betrekkelijk nog niets van hem af. Stil bleef hij naar haar ademhaling luisteren, rustig... vol vertrouwen. Vol vertrouwen in hem!

Hij schrok op, hij moest flink uitrusten, doch eerst keek hij grondig de revolver na, waar nog vijf kogels in zaten. Toen vlijde hij zijn hoofd in de kussens, keerde zich op zijn gezonden schouder en blies huiverig de kaars uit. En enkele seconden nadat hij de deken warm om zich gewikkeld had, viel hij in een zwaren slaap, die zich als een verdooving van zijn vermoeid en gekneusd lichaam meester maakte.

Toen hij ontwaakte, voelde hij zich veel beter. Stil, plat op zijn rug bleef hij enkele minuten nadenken. De rustige ademhaling naast 'm maakte hem duidelijk, dat het meisje nog vast sliep. Hij richtte zich op en kwam tot de aangename ontdekking, dat zijn schouder bijna geen pijn meer deed. Doch terwijl hij naar het doosje lucifers tastte, dat hij naast zich had gelegd, voordat hij zich had neergelegd, schrok hij plotseling op door een eigenaardig geluid, een soort van zacht gebrom, dat deed denken aan ruischen van stroomend water. Het gezoem bleef aanhouden en voorzichtig stak hij een kaars aan. Allereerst wierp hij een blik vol liefde op zijn slapende metgezel en een golf van nieuwe ontroering bruiste in hem op, toen hij aan het tijdstip dacht, dat hun redding zou brengen. Zij hield van hem, zij was nu zijn verloofde... altijd zou zij van hem zijn. Met brandende oogen bleef hij op het slanke, in de dikke deken gerolde figuurtje staren, dat regelmatig bewoog, naar de lieve, roode lippen en de zacht trillende oogharen, die als waaiers waren neergespreid. Het gaf hem een heerlijke voldoening, dat zij zoo rustig bleef, zoo vol vertrouwen was in hem en in hun redding. Haar zachte wangen waren nog niet verbleekt door den angst van een mogelijke levende begrafenis...

Het eigenaardige gezoem maakte hem plotseling klaar wakker. Hij stond stil op en trok zijn verscheurde kleeren zoo goed mogelijk recht. Hij wilde zich wasschen, zich verfrisschen, zijn hoofd, zijn gewonden schouder, zijn armen en zijn borst, doch hij dacht aan het weinige water, en verwierp het plan. Toen hij nog enkele kaarsen had aangestoken, zoodat hun legerstede flink verlicht was, bemerkte hij, dat hij een geweldigen honger had gekregen. Hij zocht het horloge van het meisje op en beet zich op de lippen. De wijzers stonden op half negen en het uurwerk liep niet meer. Ongewild hadden zij zoo lang geslapen, dat de veer geheel was afgeloopen. Misschien had het klokje door de worsteling geleden. Hij wond het op, doch dadelijk werd deze handeling beantwoord door een zwak getik...

Nu begreep hij ook het hongerige gevoel.

Een geritsel deed hem snel omdraaien. Het meisje was ontwaakt. Hij knielde naast haar neer en eerst met verwonderde oogen, die langzamerhand een

Fanny Flapuit zegt:

Een goed luisteraar te zijn is: niet veel te zeggen.

uitdrukking van „herinneren” en „begrijpen” vertoonden, kusten zij elkaar in een innige omhelzing. Dicht aan zijn borst vertelde hij haar zijn bevindingen en een kinderlijke blijdschap doorvoer hem, toen zij hem glimlachend vertelde, dat zij evenals hij een geweldigen eetlust had. Dit was ten minste een zeker bewijs, dat zij nog niet wanhoopde, dat zij nog vol hoop was.

Zij aten op hun gemak en waren zuinig met het water. Toen zij de dekens had opgevouwen en uitgeklopt, wat verder de gang in, maakte hij haar opmerkzaam op 't zachte gedruisch. Doodstil bleven zij, hand in hand, luisteren. Heel duidelijk nu drong het zoemen tot hen door.

„Dat is water!” verbrak zij de stilte. Even kwam er een angstige uitdrukking in haar mooie oogen. Hij lachte haar moedig toe.

„We zullen dat onderzoeken, kindje... Misschien vinden we dan meteen den uitweg!”

„Maar toen we insliepen, was dat geluid er heel beslist niet!” zei ze. „Laten we oppassen, jongenlief!”

Hij kustte haar hartstochtelijk. „Engeltje...” fluisterde hij; „dacht je, dat ik roekeloos zou worden? Nu ik jou heb... jou?”

Zij haalde diep adem en sloeg haar armen om zijn hals. Plotseling kwam er een schaduw van zelfverwijt over haar gezichtje. „Je schouder!”

zei ze zacht. „O jongen, dat ik daar niet eerder aan gedacht heb!”

No. 6

„Afblijven!” lachte hij opgeruimd, en hij weerde haar zachtjes af. „Ik voel niets geen pijn meer, kindje. De wond is natuurlijk al dicht. Enne... we moeten zuinig met water zijn, begrijp je... als we hier nog langer moeten blijven, dan zouden we wel eens gebrek kunnen krijgen aan dat water. We hebben nog ruim één emmer, maar dat is dan ook alles!”

„Maar we vinden toch heel gauw den uitgang!” zei ze vol vertrouwen. Haar groote kinderoogen keken hem vast aan, doch de blik van volkomen rust er in maakte hem juist nerveus. Langzamerhand was hij beginnen te begrijpen, dat zij leelijk in de val zaten. Hij bleef staan en nam haar in zijn armen.

„Natuurlijk!” sprak hij zoo kalm mogelijk. „Maar we moeten op alles bedacht zijn. Het kan nog best een paar uur duren, kindje. Je bent toch niet bang...?”

„Met jou?” vroeg zij, 'n beetje verontwaardigd. „Oh, lieveling, je weet toch wel, dat... dat ik zoo'n heel sterk vertrouwen in je heb... dat ik geen seconde bang ben, als jij maar bij me bent?”

Plotseling greep een heftige ontroering hem aan. Een vraag welde op uit het diepste van zijn ziel.

„Emmy...” vroeg hij toonloos. „Nee, schrik niet... Ik wil je iets vragen... Als... als... Hoor je goed? Als... zeg ik, dus het is maar een onderstelling...”

Hij zweeg verward. Zijn ademhaling was die van een man, die hevig nerveus is.

„Je kunt mij alles zeggen, Boy...” antwoordde zij moedig. Hij keek haar dankbaar aan.

„Als het lot eens tegen ons is, kindje...” vervolgde hij fluisterend. „Als na enkele dagen blijkt, dat... dat we hier, zoo lang we kunnen blijven leven, gedoemd zijn... te blijven, zou je dan evenveel van mij kunnen houden? Als je wist, als je met je eigen oogen zou zien, dat verdere moeite, hoe ook, nutteloos zou zijn, zou je dan heel zeker weten, dat ik alles gedaan had, wat ik kon doen, om... onze vrijheid terug te krijgen?”

„Zeker!” zei zij oprecht, zonder eenigen afschuw in haar oogen. „Als het niet anders kon, als we hier gedoemd zouden zijn te blijven, dan zou ik er heel beslist in berusten!”

Hij rilde plotseling en trok haar gezichtje naar zijn lippen.

„Dank je, liefste!” fluisterde hij. „Nu weet ik, dat onze liefde onverwoestbaar is. Laten we nu... aan het werk gaan. Het was maar een veronderstelling... Het was de slechtste kans, die we zouden kunnen lopen... Jij en ik!”

Zij liepen naar den diepen afgrond en bleven luisterend staan. Boy wierp haar 'n veelzeggenden blik toe. Hij boog zich over den rand en keek naar beneden, terwijl hij het licht der kaarsen zoo voordeelig mogelijk in de zwarte diepte liet schijnen. Toen stond hij op en bleef enkele seconden met bleke gelaatstreken nadenken.

„Rijst het water?” waagde zij te vragen. Zij legde haar hand op zijn arme.

„Ja!” antwoordde hij toonloos. „Ik begrijp alles. Deze gangen kunnen op de een of andere manier onder water gezet worden. Voordat de schurken ons hebben achtergelaten, hebben zij, wetende, dat we dan als honden zullen verdrinken, de scheiding tusschen de zee en de gangen verbroken. We moeten ons haasten, Emmy, de put is half gevuld. Nog enkele meters... dan stroomt het hier de gang in. We bevinden ons hier op het hoogste punt... Als we geen enkelen uitweg vinden, dan is onze toestand hopeloos... God lieveling... dat ik niets kan doen... Arm engeltje...”

Hij haalde diep adem en trok haar vast aan zijn borst. In het halfduister, in het schemerlicht van de flakkerende kaarsen, leek hij, in zijn verscheurd overhemd, zijn verkreukelde broek en met zijn besmeurde armen en handen, op een mijnwerker. Zijn halfontbloote borst bewoog heftig op en

neer en in zijn oogen kwam langzaam de uitdrukking van dierlijke woede gepaard met een name-loos medelijden.

En in haar oogen was hij een jonge Hercules, een held. Hoewel hij zelf weinig hoop scheen te hebben, was er iets in haar, dat haar niet kon doen wanhopen. Hun liefde, zóó groot en rein, moest veel langer duren... Het was niet mogelijk, dat deze jonge officier, vol levenskracht en moed, aan haar zijde zou verstikken of verdrinken...

„Luister Boy!” zei zij heftig, zijn hoofd met beide handen omvattend. „Laat den moed niet zakken. Wanneer het water in den put over den rand begint te loopen, zal eerst de gang onder water komen, maar vervolgens zal het de trap bij het portaal afstroomen... en wanneer de gangen hier beneden geheel gevuld zijn, dan zal de oppervlakte hier pas gaan rijzen. En in dien tijd...”

Zij zweeg beduusd en staarde hem met groote oogen aan. Langzaam bukte hij zich, maakte zich uit haar omarming los en knipte zijn zaklantaarn aan. Even later lag hij plat op den betonnen bodem, half over den putrand. Scherp bekeek hij vervolgens de wanden. Het meisje liet zich naast hem zakken en staarde levendig in de diepte. Daar, als een zwarte spiegel, was de wateroppervlakte, die langzaam rees. Uit de diepte kwam het irriterende geruisch hen tegemoet. Nu begreep zij ook, dat hun redding nooit onder in dezen afgrond kon hebben gelegen. Wanneer zij goed en wel op den bodem zouden zijn aangeland, dan zouden zij toch niet verder hebben kunnen komen, want zij zouden in het kanaal zijn aangeland, dat rechtstreeks in verbinding moest staan met het water van de Zuiderzee. Plotseling dacht zij aan het boek, dat zij niet lang geleden had gelezen. Het boek van Elynor Glyn, „Zes dagen...” De toestand van Boy en haar was bijna dezelfde als van de beide hoofdpersonen in dien roman. Doch deze waren door de Voorzienigheid op het nippertje gered, en zij...?

Zij schrok op door een zachten kreet van den jongen man. Hij greep haar arm en zei gejaagd: „Kijk eens goed, kindje. Ongeveer een meter beneden ons, in den wand, recht over ons. Zie je daar niet de vage omtrekken van een soort van luik? Daar... nee... juist... Hemel!”

Hij keek haar vol ontroering en emotie aan. Zij slaakte een kreet van blijdschap. Werkelijk scheen daar een soort van luik te zijn, wel is waar van beton, doch juist zichtbaar voor goede oogen. Het lichtje uit de zaklantaarn (dat door de vele uren branden reeds bedenkelijk zwakker werd) bescheen den overkant nog scherp genoeg om dit op te doen merken. Het luik was ongeveer 'n meter in het vierkant en toen Boy nog een paar kaarsen had aangestoken, zagen zij duidelijk twee scharnieren in den rechterzijwand, terwijl in den linker kant een klein uitsteeksel was bevestigd. Ongetwijfeld was dit een soort van slot.

„De eenige weg!” zei hij, zich oprichtend. „Maar de put is te breed.”

„We moeten er iets op vinden!” zei zij, scherp nadenkend. Boy trok haar iets terug van den afgrond en keek enkele minuten naar het frêle figuurtje. Het leuke, witte japonnetje was gescheurd en groezelig. Haar brutale krullen wapperden over haar voorhoofd, toen zij zich plotseling hooger oprichtte. Zij was de verspreijking van de jonge, strijdende vrouw, die ruw in het nauw gedreven is en in wie iedere vezel naar redding hunkert.

„Ik weet het!” zei zij gejaagd, hem met groote oogen aankijkend. „We moeten wachten, Boy...” En toen hij de wenkbrauwen fronste, vervolgde zij snel:

„We moeten wachten, totdat het waterniveau juist onder het luik is gekomen. Onderwijl moeten we een soort van vlot maken en met behulp van dat vlot kunnen we dan het luik bereiken...”

Zijn oogen verhelderden en hij scheen plotseling al zijn oude energie te hebben teruggekregen. Hij kuste haar vol bewondering en voerde haar terug naar hun primitieve schuikplaats. Daar zetten zij zich neer en bleef hij enkele oogenblikken met het hoofd in de handen zitten denken. Toen stond hij op, nam twee kaarsen en zei opgewekt: „Blijf hier, kindje; ik ga even naar de cel, waar we ons voedsel ook hebben gevonden. Het zou mij verwonderen als ik niet heel gauw twee deuren losgewerkt heb. Die leggen we op elkaar en het vlot is in orde.”

„En wou jij die alleen dragen, met je pijnlijken schouder?” lachte zij, terwijl zij hem vlug volgde.

Toen zij voor een der kasten stonden, aarzelde Boy niet lang. Hij greep de deur met beide handen aan en bleef er aan hangen met zijn volle gewicht. Een paar woedende rukken, een luid gekraak en voordat het meisje hem had kunnen helpen, lag de deur reeds voor haar voeten. Geen minuut later was ook nummer twee uit de scharnieren erukt. Zij legden beiden op elkaar en ieder aan een kant, sleepten zij de zware gevaarten naar de pijn. Het water was onderwijl aanmerkelijk gestegen.

Waarde winter...

*

Waarde winter, wees welwillend,
Maak er toch een einde aan:
Heusch, naar mijn bescheiden meening
Heb j' al kwaad genoeg gedaan!
Waterleidingen bevrozen,
't Meerendeel ervan springt stuk.
En de kranten die vernielden
Ongeluk op ongeluk!

Zie, hoe velen, noodgedwongen,
Hebben hun bedrijf gestaakt:
Zie die vele arme stakkers,
Die je werkloos hebt gemaakt:
Zie die armoe en ellende
En het onheil, dat je sticht,
En aanschouw eens, wat een schade
Er door jou wordt aangericht!

Weliswaar ben jij de groote
Toopenaar van de natuur,
Maar je bent, hoe schitterend schoon ook,
Toch wat al te lang van duur:
En al schaf je in den regel
Veel genot aan onze jeugd,
Ook voor haar ben j' op den duur niet
Meer zoo'n groote bron van vreugd.

En de schaatsenrijders heb je
Wel op heel mooi ijs vergast.
Doch de meest verstokte rijders
Zijn niet meer zoo enthousiast!
Nee hoor, met de oor'ge winters
Vorm je wel een groot verschil:
Doordat je zoo streng wilt heerschen,
Ligt de halve handel stil!

Booten kunnen niet meer varen.
De rivieren liggen dicht.
Als je 'n foto neemt, dan krijg je
'n Zonderling „rivier”-gezicht!
De rivier is weg... gemorven.
Waar zelfs auto's over gaan....
Waarde winter, wees welwillend,
Maak er gauw een einde aan!

J. J. I.

Blij, dat alles tot nog toe zoo was meegeloopen, wilde het meisje Boy juist voorstellen, nu even rust te nemen, toen zij zag, dat hij plotseling wankelde. Hij gleed in haar armen, terwijl zijn oogen zich pijnlijk sloten. Zijn lippen prevelen enkele fluissterende woorden en persten zich dan vast op elkaar. Vol angst sleepte zij zoo voorzichtig mogelijk het zware lichaam op de dekens en begon zij dadelijk met water voorhoofd en polsen te betten. Na enkele vreeselijke minuten slaakte hij een diepen zucht en opende hij de oogen weer. Even staarde hij haar onbegrijpend in de angstige, zorgvolle kijkers, dan mompelde hij, plotseling vol angst en pijn: „Mijn schouder...” maar ... wees zuinig met het drinkwater....

Een snik welde op in haar keel. Natuurlijk was de wond opengegaan bij het tillen of het rukken aan de deuren. Zij knoopte zijn ondergoed haastig los en scheurde de stof bij de schouder vaneen. Een donkere gulp bloed kwam tusschen het witte linnen te voorschijn.

Zij klemde de tanden op elkaar en bedacht zich niet lang. Voorzichtig veegde zij het bloed weg, maakte de wond schoon, die grooter was, dan zij vermoed had en scheurde een stuk van haar japonnetje af. In enkele seconden had zij het fijne, kostbare goed aan reepen gescheurd en, de minst besmeurde vlug op den wond leggend, verbond zij den schouder met de weinige hulpmiddelen als een volleerd verpleegster.

Boy had stil gelegen en de oogen niet geopend. Toen hij merkte, dat zij klaar was, deed hij pogingen om op te staan, doch het meisje duwde hem kalm terug.

„Rust eerst wat uit!” zei zij hartelijk. „Wil je nog wat drinken?”

„De put... het water!” fluisterde hij met droge lippen. Zij liet hem drinken en stelde hem gerust. Het zou nog eenigen tijd duren... dan was hij ook weer sterk genoeg om te helpen. Maar nu moest hij blijven liggen... De wond moest nu rust hebben.

„De wond...?” vroeg hij flauw. „Mijn schouder...?”

Zij legde haar koele hand op zijn gloeiend voorhoofd.

„Ja Boy...”

„Doet geen pijn meer!” zei hij zwakjes.

„Maar je bent niet goed, jongen; je bent zwak...”

„Zwak...?” klonk het traag. „Ja, ik ben wat moe...”

Plotseling zag hij haar armen, haar half ontbloote schouders. Een trek van ontsteltenis kwam in zijn oogen.

„Je hebt toch niet... je japonnetje...?” Hij slikte en wendde moeilijk zijn hoofd om.

„Maar jongen toch!” fluisterde zij, naast hem knielend. „Dat hindert toch niets. Je schouder moest toch verbonden worden... Het is niet koud! Het is niets erg...”

Hij sloot zijn oogen en zijn handen gleden om haar schouders. Toen viel hij in slaap. Een uitputting had zich van hem meester gemaakt.

Het steeds harder wordende geluid deed haar opschrikken. Toen zij zag, dat hij sliep, hoewel onrustig, verliet zij hem. Bij het licht van de kaarsen zag zij, dat het water ongeveer een meter onder het luik stroomde. Zij ging terug naar de beide deuren en sleepte de bovenste met al haar vrouwelijke krachten naar de put. In haar angst voor Boy voelde zij niet den tocht, die haar gedeeltelijk ontkleed lichaam omgaf. Zij veegde telkens de haren uit haar oogen en eindelijk slaagde zij er in de deur over den rand te duwen. Met een vervaarlijken plons viel zij in de diepte, om dadelijk op de oppervlakte te blijven drijven. Hijgend beschouwde zij haar werk. Nu nog de tweede deur. Steeds bleef het water wassen... Zij keerde terug en begon ook deze weg te trekken. Zoo goed mogelijk schoof zij hem eveneens over den rand. Met een korten tik kwamen de deuren op elkaar, terwijl de slag in de gang wegreunde.

Dat was ten minste gebeurd, maar zij moest geen tijd verliezen. Zonder aarzeling liet zij zich plat op den grond glijden en langzaam schoof haar lenig lichaam achteruit. Eindelijk voelde zij het hout onder haar voeten. Haar vrees, dat het geïmproviseerde vlot haar niet zou houden, bleek gelukkig ongegrond. Wel vloede het koude water over haar linnen strandschoentjes, doch hier lette zij niet eens op. Zij liep voorzichtig naar den anderen kant en kon juist bij de knip op het betonnen lui. Het geluk was met haar. Een flinke ruk... en het luik zwaaide langzaam open. Een hevige windstroom blies haar tegemoet. Zij boog zich in de opening en staarde in zwarte duisternis. Niets dan zwart... geen enkel lichtje.

Zij keerde zich om en greep een kaars. Het vlammetje beschuttend met haar handen, zag zij, dat achter het luik een gang was, die smal en laag begon, doch snel groter en wijder werd.

Het was de eenige kans! Zij moesten nu dadelijk profiteren. Er was geen tijd meer om voedsel mee te nemen. Slechts de lucifers en een paar kaarsen. Niet eens de dekens...

Zij slikte haar nieuwe angst in en keerde naar Boy terug. Zonder aarzelen maakte zij hem wakker. Hij schokte wild op en keek haar aan. Dan, heel e'en glimlachte hij.

„Sla je armen om mijn hals!” hijgde zij. „Ver-moei je niet met na te denken. Vertrouw op mij!”

Hij deed, zooals zij zei en even later stond hij naast haar, nog wat zwakjes, doch volkomen wakker. Zij voerde hem voorzichtig naar het vlot, dat geen twintig centimeter van het luik af was. Plotseling herinnerde hij zich alles.

„In Godsnaam... gauw Emmy!”

Zij snelde terug en greep een pak kaarsen en de lucifers. Dan vulde zij snel een beker met het laatste restje water uit den emmer en keerde naar hem terug.

(Wordt voortgezet.)

MERKWAARDIGE Vervoermiddelen VAN OVERAL

Het vraagstuk, op welke wijze men het snelst en doelmatigst personen en lasten vervoeren kan, is in alle tijden en in alle landen een onderwerp geweest, waarmede de menschheid zich met toepassing van al haar vindingrijkheid en praktischen zin heeft bezig gehouden. Nadat er gedurende vele eeuwen de verandering van vervoerswijze slechts heel geleidelijk plaats greep, hebben de eischen, die het moderne verkeer stellen mag en moet, wat betreft snelheid, geriefelijkheid

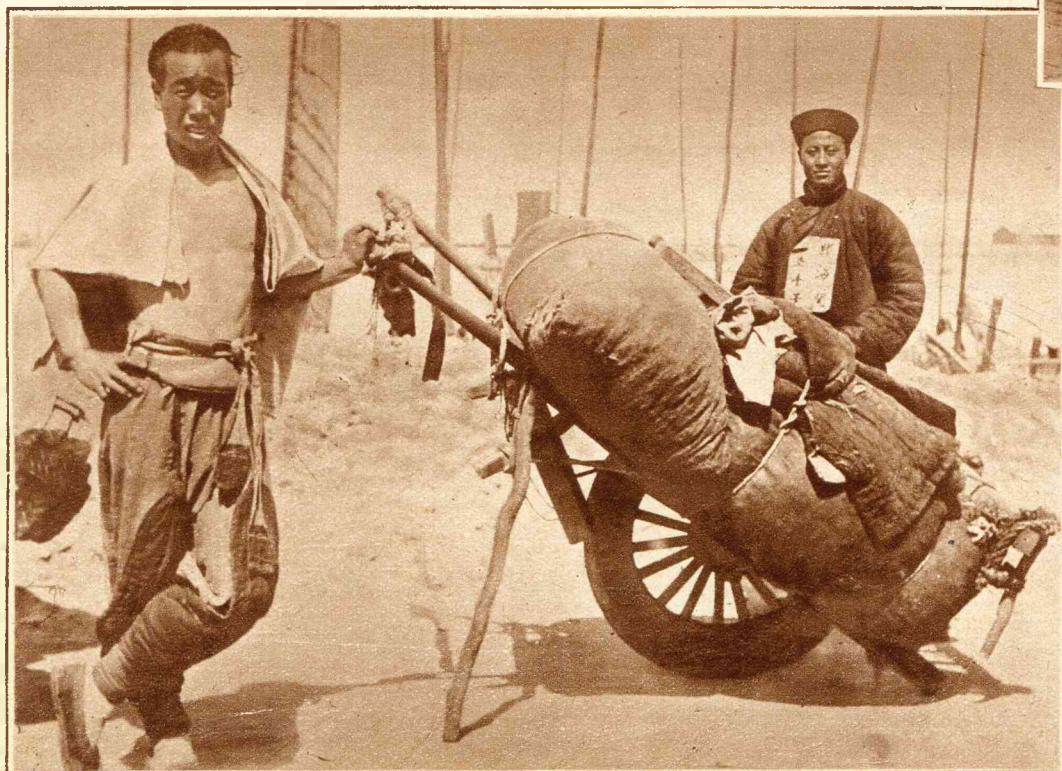

EEN RICKSHAW-STANDPLAATS IN PEKING. Deze tweewielige wagentjes worden door een Chinees voortgetrokken; men neemt er in plaats, meneer spleetooch spant zich ervoor en hij rijdt u op een draffie door de straten als een taxi-chauffeur in een Europeesche groote stad, waarbij hij een buitengewone taaheid en uithoudingsvermogen aan den dag legt.

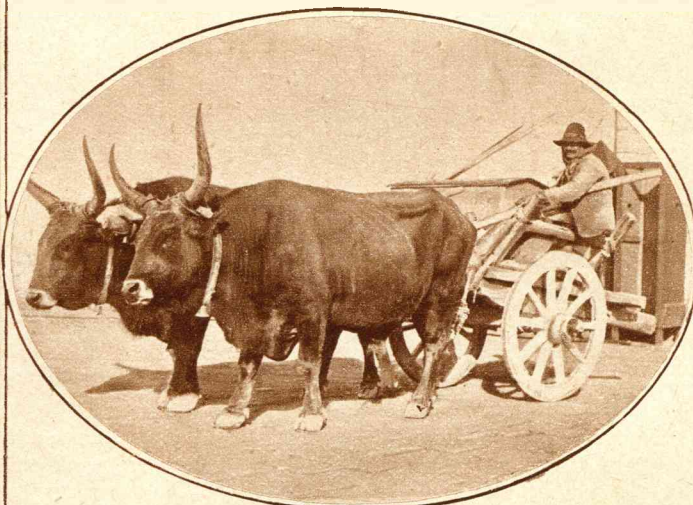

Wanneer ge een uitstapje maakt op de Philippijnen, zult ge ongetwijfeld u laten rondragen, uitgestrekt in een dergelijke gevlochten hangmat.

Deze beminlijke zoon van het Hemelsche Rijk bedient zich van den inheemschen kruiwagen om zijn last te vervoeren.

In Zuid-Italië maakt men meestal gebruik van tweewielige karren, zelfs voor de zwaarste lasten, om de eenvoudige reden, dat de straten er in den regel te smal en te steil zijn.

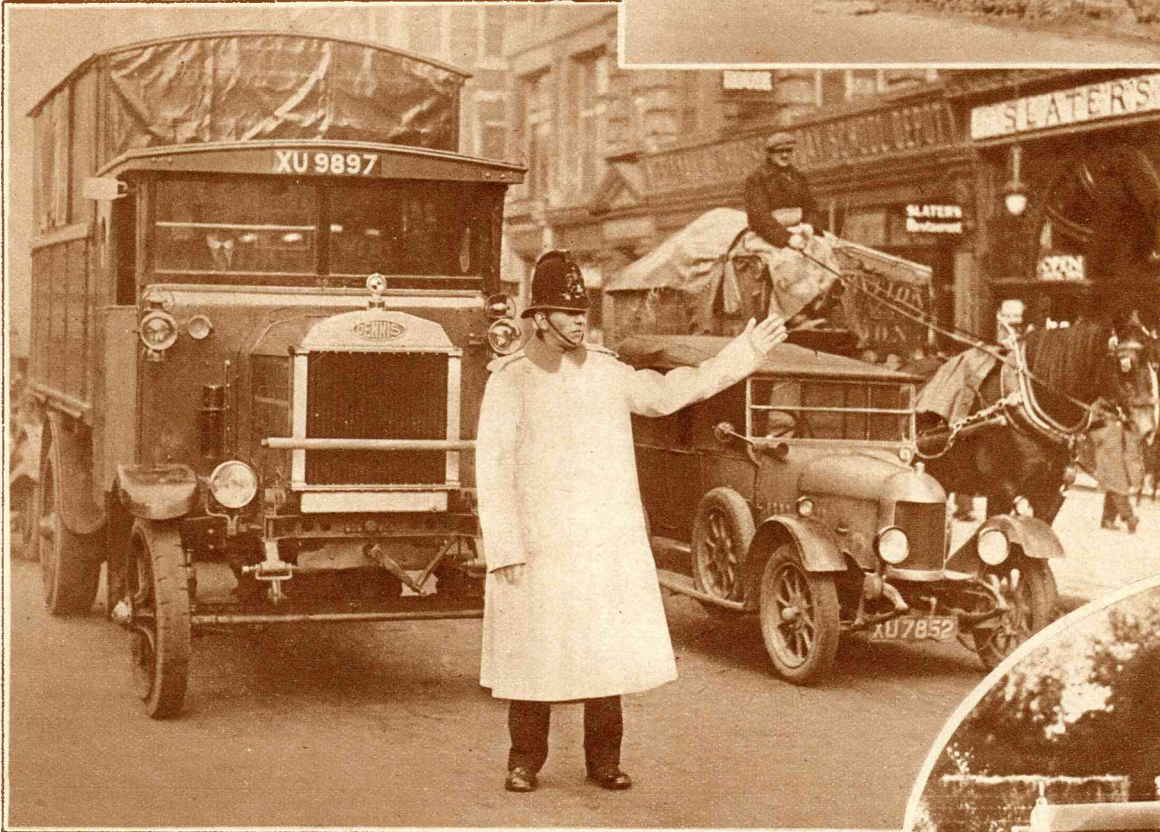
EEN MERKWAARDIG OSSENSPAN op het eiland Sardinië, zooals men ze veel in Zuidelijke landen kan waarnemen. Welk een wanverhouding tusschen de reusachtige ossen en den kleinen wagen, hetgeen een enorme verspilling van tijd en dierlijke kracht beteekent.

heid en, voor zoover men dit bekostigen wil, met de grootst denkbare luxe en comfort. Waar men evenwel het langst heeft vastgehouden aan traditioneele en inheemsche vervoerwijzen, dat is natuurlijk het platteland en in bepaalde gevallen die streken, waar men nog niet de behoefte gevoelt, de in zwang zijnde vervoermiddelen door andere met moderner allure te vervangen.

Wanneer we de vervoersmiddelen uit de diverse landen en wereldstreken de revue laten passeeren, dan zal ons oog meermalen geboeid worden door exemplaren van zeer typisch uiterlijk en eigenaardige constructie. Natuurlijk, hoe verder men van huis gaat, hoe vreemdsoortiger het „rijtuig” wordt. Ons nu alleen maar bepalend tot de mid-

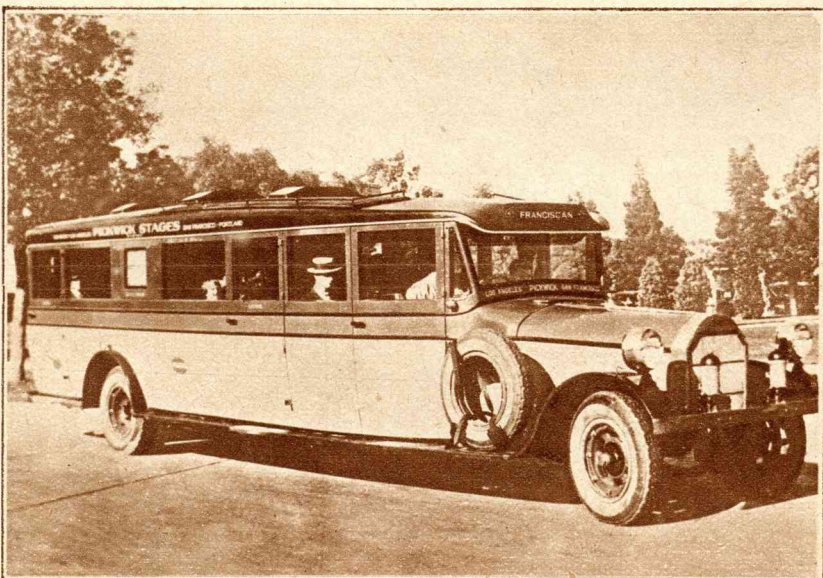
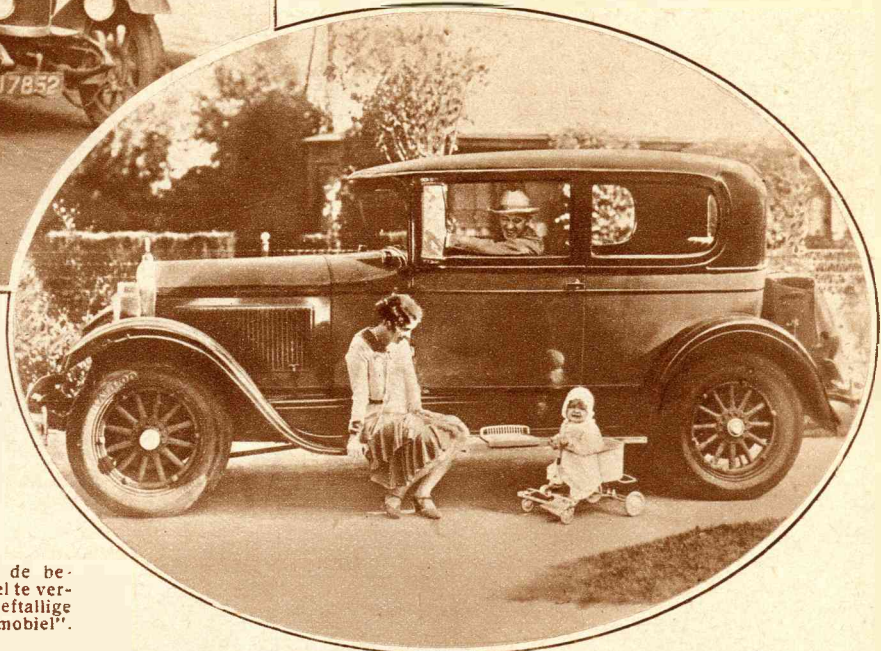
Huurrijtuigen in Malacca ziet ge hier afgebeeld. Men lette op den eigenaardigen vorm van de strooien huif als beschutting tegen de zonnestralen.

In de wereldstad Londen kan men verschillende soorten vervoermiddelen naast en door elkaar waarnemen. Hier ziet ge op een der drukste punten der metropolis een vrachtauto, een personenauto en een ouderwetschen sleeperswagen halt houden achter den uitgestreken arm van den in een witte gummi-las gehulden hobby.

De auto is thans het meest verbreid en geliefd vervoermiddel bij de beschaafde volkeren. Steeds is men er op uit, dit praktische vervoermiddel te vervolmaken, zoowel uit technisch als uit aesthetisch oogpunt. Zelfs de lieflijke baby van dit echtpaar oefent zich reeds in een hem passenden „automobil”.

Op het gebied van autobussen presteert men tegenwoordig zeer veel. Dat moge ook blijken uit bovenafgebeeld vehikel, waarin men tijdens de reis lunchen of dineeren kan. Het is de bus, die den dienst onderhoudt op het traject Los Angeles—San Francisco.

De allerlaatste vinding op het gebied van het snelste vervoersmiddel, de vliegmaschine, is wel de met sneeuwschoenen uitgeruste „Bonte Kraai”, zooals 't hierboven afgebeelde vliegtuig genoemd is, hetwelk dienst doet op 't traject Breslau-Gleiwitz. 'n streek, waar de sneeuwval buitenmate groot is.

Een winter als de tegenwoordige is wel iets buitengewoons en al is niet overal het ijs even mooi, de schaatsenrijders hebben hun hart kunnen ophalen. Kanalen en rivieren, die anders nooit geheel dicht vriezen, zijn nu gesloten

IJSVERMAAK

JSVERMAAK

en de kunstmatige ijsbanen, anders een uitkomst, zijn dit jaar veel minder druk bezocht, omdat iedere stad, ieder dorp in het land beschikt over een natuurlijke ijsbaan. Wij beelden er hier zoo een af: De dicht gevroren Vest te Weesp.

VENETIË IN DE ACHTTIENDE EEUW.

Het typische karakter der Lagunastad, haar eigenaardige bouwkunst en vooral haar verkeer te water met de ranke gondels, is op deze schilderij van den beroemden Venetiaanschen schilder Canaletto uitnemend weergegeven.

De Carrière van Maud Ferguson

DOOR COR HERMUS

Ik vind 't best, mr. Levison," zei Maud, „ik houd wel van zoo'n spelletje, maar in geen geval vind ik 't goed, wanneer u met die relatie iets raars bedoelen zou."

„Iets raars?"

„Ik bedoel... iets onbehoorlijks."

Maud keek de beide heeren zoo klaar en nadrukkelijk in de oogen, dat ze alle twee verlegen glimlachten.

„Miss Ferguson," hernam toen de oude heer, „het zal 'n onberispelijke grootvorstin worden en niets anders dan de pupil van Nicola Nicolajewitsch."

„Het zal de attractie verhoogen, wanneer we er een *fatsoenlijke* roman van maken, want die worden steeds zeldzamer," meende de zoon.

„Ik kan anders buitengewoon slecht liegen," merkte Maud op.

„Dat is geen bezwaar. Al wat we van u vragen, is 'n mysterieus stilzwijgen...."

De nieuwe mannequin was voor Levison and Son 'n buitengewoon succes, dat hen door de concurrentie fel benijd werd.

Het verhaal van de uitgeweken grootvorstin ging er in als koek en prikkelde uitermate de sensatie-beluste nieuwsgierigheid van de New Yorksche beau monde. Het liep storm in het kleine salon op de tweede étage, waar, bij thé complet en langoureuze muziek, „grootvorstin Anastasia" de geheimzinnige, de nieuwste creaties vertoonde. Er was geen ruimte genoeg om de belangstellenden te bergen.

Levison and Son maakten prachtige zaken en en wreeven vergenoegd in de handen. Uit eigen beweging verdubbelden ze Maud's salaris. Maar twee weken later tikte „de grootvorstin" aan de deur van 'r privékantoor en toonde haar patroons drie aanbiedingen van concurrerende firma's. Vader en zoon keken leelijk op hun neus. „Wij

hebben uw naam gemaakt," zeide brommerig Levison Sr. „Wij hebben u er in gebracht als grootvorstin."

„Toch niet om mij te plezieren?"

„U moest ons dankbaar zijn."

„U mij ook. Door mij hebt u zeker wel honderd modellen verkocht, waarmee u zonder mij onherroepelijk was blijven zitten. Buitendien: ik ben u dankbaar, maar zaken zijn zaken en ik moet aan mijn carrière denken."

„Wat bieden Sterling en Hannamaker?"

Ze noemde 't bedrag.

„Krankzinnigheid!" gromde Levison Sr.

„Ik moet over twee uur beslissen. Ik kan Maandag bij Sterling in dienst treden."

„Laat ze naar den bliksem loopen!"

„Wanneer u redelijk wilt zijn, graag...."

En Levison and Son waren genoodzaakt „redelijk" te zijn en Maud's salaris andermaal te verdubbelen.

Maud's positie was van dien aard, dat de meeste meisjes in gelijke omstandigheden het hoofd op hol geraakt zou zijn.

Maar ze was 'n verstandig meisje. Ze had 't geluk heel mooi te zijn, maar tegelijk 'n gezonde ziel in 'n gezond lichaam te bezitten. Ze voelde intuïtief waar gevaar school en ze dacht er niet aan er mee te spelen. Ze bezat dien fieren, hoogen trots, die 't schoonste goed eener jonge vrouw uitmaakt: haar onberispelijkheid.

Van 'n uitnoodiging tot 'n familiefeest of 'n diner maakte ze 'n enkele maal gaarne gebruik. Eerstens was ze er volstrekt niet afkeerig van zich te amuseeren en ten tweede was er voor haar uit den omgang met beschaafde menschen nog veel te leeren. Op uitnoodigingen van soupeergrage

jonge mannen, autotochten à deux etc. ging ze eenvoudig niet in.

No. 3

Er zijn maar heel weinig jonge vrouwen, die de weelde van twee uur werken per dag tegen veel geld, kunnen verdragen. Maud Ferguson wél. Zij had geen aanleg voor vlinder, die korten tijd dwarrelt om de schitteringen en de warmte van 't licht, om er zich ten slotte aan dood te schreien. Zij begreep, dat geld en vrije tijd kwaadaardige vijanden kunnen zijn, wanneer men er zich geen vrienden uit weet te maken. Maud wist heel goed, dat ze eigenlijk maar 'n dom meisje was, dat met haar mond vol tanden stond, wanneer onderwerpen werden aangeroerd, die eenige ontwikkeling veronderstelden. Vandaar dat ze ijverig talen studeerde en met energie trachtte bij te werken, wat aan haar opvoeding ontbroken had. Haar werk bij Levison and Son begon haar al gauw te vervelen. Het was eigenlijk geen werk. Ze beschouwde het als 'n bijbaantje en in haar vrije tijd werkte ze hard. Ze studeerde soms tot diep in den nacht. De gedachte, dat ze zoo veel had in te halen, liet haar geen rust. Ze moest voortmaken, want 't was volstrekt niet gezegd, dat 't haar altijd voor den wind zou blijven gaan en tegen den tijd, dat de wind zou draaien, wilde ze iets wéten en iets kunnen. Voor ijswater-verkoopster en mannequin had je geen hersens nodig, maar zelfs voor 't eenvoudigste kantoorbaantje moest je heel wat in je mars hebben. Buitendien: ze had verbazend veel plezier in 'r studie. Ze kon er al spoedig niet meer buiten, als tegengif voor de leeghoofdige mondaine en demi-mondaine omgeving, waarin ze dagelijks amtsshalve vertoeven moest. Ze voelde wel, dat ze in de branche van Levison and Son op den duur niet zou kunnen aarden en ze wachtte geduldig, maar gespannen, dat „haar kans" komen zou.

Diep-innerlijk was er maar één ding, dat haar

wezenlijk geluk uitmaakte en dat was haar omgang met moeder, moeder, die haar hoofdschuddend en verbluft een grande dame zag worden, maar voor wie ze toch altijd 'n kind bleef, 'n zorgzaam liefdevol en gehoorzaam kind. Er was geen grooter vreugde voor de mooie, gevierde Maud Ferguson, dan goed te zijn voor moeder en 'n stillen, tevreden glimlach te zien in dat bleeke, lijdende vrouwen-gelaat. Moeder, dat was haar groote liefde... en haar groote zorg. Zij zou moeder voor niets ter wereld willen missen, er was haar geen moeite te veel om haar goed te doen, maar moeder bleef zoo zwak, zoo uiterst zwak. Het leven had aan haar lichaam en ziel iets geknauwd, dat onherstelbaar scheen....

Naarmate zij zich verder ontwikkelde, naarmate haar levensinzicht rijpte, begon haar betrekking bij Levison and Son haar tegen te staan. Zij nam zich voor een salarisverhoging te vragen, die de heeren haar onmogelijk konden toestaan. In dit verband schreef ze haar patroons een kort maar krachtig briefje. Het antwoord, meende ze, zou een afwijzing zijn en haar noodzaken naar een anderen werkkring om te zien. Het antwoord kwam per omgaande. Het bevatte in hoffelijke termen de inwilliging van haar verzoek. Het werd, dezelfde week, gevolgd door een huwelijks-aanzoek van den ouden heer Levison (55 jaar en weduwnaar) dat door haar hartelijk lachend, maar definitief werd afgewezen. 'n Week later kwam de jonge meneer Levison zijn miljoenen aan haar voeten leggen. Hij deed haar zijn voorstel in den trant van een voor haar voordeelige zakentransactie en scheen volkomen zeker van zijn succes. Ditmaal lachte zij niet. Zij zeide hem, dat haar hart zelfs voor tweemaal zoo veel geld niet te koop was, dat zij hem leelijk vond en dat hij, wat haar betrof, naar de maan loopen kon. De beide heeren waren er van overtuigd, dat zij of stapel krankzinnig of 'n volleerde aanstelster was, die door 'n comédie van gereserveerdheid en pruderie haar positie nog sterker wilde maken dan deze al was. Hoe 't zij, vader en zoon gaven den moed niet op en bombardeerden de mooie mannequin met minzieke blikken en kostbare cadeaux. Aanvankelijk maakte Maud zich vroolijk over den toenemenden ijver van haar patroons, die elkander in opmerkzaamheid trachtten te overtroeven en met steeds fabelachtiger voorstellen kwamen om haar hart te verteederen. Het kwam zoo ver, dat er tusschen vader en zoon hooglopende ruzie ontstond, toen Levison Sr. probeerde zijn zoon voor zaken naar Europa te sturen, met de kennelijke bedoeling hem uit de buurt der om-strijd-aangebenedene weg te werken. De beide heeren kwamen zich over elkander beklagen bij Maud en smeekten haar de gegerezen moeilijkheden op te lossen, door een keuze te doen, waarop de veelbegeerde schoone zeide, dat, wat haar betrof, beide heeren naar Europa konden gaan en er konden blijven ook, dat ze in 't vervolg geen enkele attentie en geen enkel geschenk meer van hen zou accepteren en dat 't uit moest zijn met dat amoureuze gezanik. Van dat oogenblik begonnen de rivalen zich te matigen en bepaalden ze er zich toe, hun aangebenedene met weemoedige honden-oogen te volgen....

Korten tijd daarna gebeurde er iets sensationeels, waarvan Maud Ferguson ondanks zich zelf de hoofdpersoon was.

Onder de vaste bezoekers van het kleine salon bevond zich dagelijks een fénomenaal

rijke weduwe, de gravin van Villefrance. Het was 'n opzichtig uitgedost schepsel, even leelijk als gefortuneerd, dat nooit iets kocht, maar 't personeel van Levison and Son het leven zuur maakte, door duizend onnoozele pretenties. Tegenover Maud legde ze 'n door niets gemotiveerden afkeer aan den dag.

Wanneer ze maar even kans zag, lanceerde zij 'n opmerking over de moreele minderwaardigheid van mannequins. Het was van algemeene bekendheid, dat de wieg der gravin instede van in een der kasteelen van douce France, gestaan had in 'n kroegje ergens in 't havenkwartier van Antwerpen. Omtrent haar achttiende jaar was ze in le Havre verzeild geraakt, waar ze in een of ander drankétablissement bar-meid geworden was. Ze had er den zestigjarigen heer de Villefrance leeren kennen, een zwaar levend zonderling, die toen ter tijd reeds een séniel grijsaard was. Ze had met hem een reis om de wereld gemaakt, na vooraf zijn wettige gade te zijn geworden. De brave edelman was te Tokio gestorven en begraven en zij was als miljoenen-erfgename naar Europa teruggekeerd. Tot haar veertigste jaar leefde de gravin er meer dan lustig op los, daarna werd ze ongelooflijk gierig en niet minder solide. Rusteloos voortgejaagd door 'n neurasthenisch gestel zwierf ze door Europa en later door Amerika. 'n Jaar tevoren had ze zich in New York neergelaten, waar ze de vogelverschrikster werd der mondaine kringen, getolereerd om haar geld, maar gehaat om haar onuitstaanbaar karakter en haar lompe manieren.

Deze belachelijke vrouw, die alles meende te mogen zeggen, omdat ze schatrijk was, begon 'n ware lastercampagne tegen Maud Ferguson. Aanvankelijk bepaalde Maud er zich toe de gravin in haar gezicht uit te lachen, maar toen haar scherpe ooren op 'n goeden dag 'n grievende beleediging opvingen, kon ze de opmerking niet weerhouden, dat 'n aftandsche matrozenmeid toch nooit 'n dame werd, bij welke duidelijke toespeling zij de gravin zoo nadrukkelijk op de eksteriooren trapte, dat deze een gil slaakte en in zwijm viel.

Deze gebeurtenis was den bezoekers van de modeshow van 't huis Levison verre van onaangenaam, want de gedrochtelijke mevrouw de Villefrance was algemeen gehaat. Intusschen had het geval 'n zeer onplezierig staartje, want toen ze bijkwam uit haar flauwte, ontdekte ze, dat haar kostbaar parelcollier verdwenen was.

Zij begon verschrikkelijk te gillen en eischte, dat onmiddellijk de politie gealarmeerd zou worden. Dit geschiedde. Niemand mocht het kleine salon op de tweede étage verlaten en toen de dienaren der wet 'n paar minuten later binnen kwamen, heerschte er in het vertrek 'n atmosfeer van uiterste spanning. „Meneer de commissaris,” begon onder snikken en tranen de gravin, „het is een collier van £ 2000, 'n souvenir van mijn lieven man zaliger. Ik weet wie het gestolen heeft.”

„Wéét u dat?”

„Zonder twijfel, meneer de commissaris; ik weet het zeker.”

„Dat is heel makkelijk, mevrouw,” zei met 'n spotachtig lachje de inspecteur, die het onderzoek leidde. „Wilt u dan zoo vriendelijk zijn den naam van den dief te noemen; het onderzoek is dan dadelijk afgelopen.”

„Er is maar één mensch hier in huis, die ik tot zoo'n misdaad in staat acht en ik beschuldig haar dan ook zonder voorbehoud.... Het is deze mannequin, die zich uitteeft voor grootvorstin Anastasia Romanof, nicht van grootvorst Nicola Nicolajewitsch. Haar truc is doorschijnend genoeg. Zij heeft mij op de teenen getrapt, om mij, terwijl ik verblind of bewusteloos was van pijn, te bestelen!”

„Wat heeft u op deze beschuldiging te antwoorden?” vroeg de inspecteur aan Maud Ferguson. Deze was doodsbleek geworden en keek de gravin aan met oogen zoo scherp en fel, dat men een oogenblik verwachtte, dat zij haar tegenpartij zou aanvliegen.

Zij kon nauwelijks spreken en het kostte haar groote inspanning te antwoorden: „Ik ben nooit in mijn leven oneerlijk geweest en behalve dit leelijke oude mensch, heeft nooit iemand mij van oneerlijkheid beschuldigd. Ik zal tegen deze dame een aanklacht indienen wegens laster.”

„Het spijt mij,” zeide de inspecteur, „maar ik zal de dames en heeren moeten uitnoodigen met mij mee te gaan naar het politiebureau.”

Er ging 'n hevig protest tegen deze uitnoodiging op. Het zou voor het aanzienlijke gezelschap 'n onherstelbare blamage zijn, als misdadigers te worden opgebracht naar het vrij ver verwijderde politiebureau. Ten slotte liet de ernstige politie-man zich verteederen door de vele schoone, ontstelde oogen, die op hem gericht waren.

(Wordt voortgezet)

Een fraaie foto van hedendaagsch Venetië

Gelukkig zijn de gondels, die zoo onafscheidelijk bij het stadsbeeld van Venetië behooren, niet verdwenen en vervangen door motorbooten, ondanks de pogingen, daartoe gedaan. Men lette vooral op de ornamentale versiering der gondels in ruste, nu aan palen gemeerd.

Het Spookhuis van Heemstede

EEN CRIMINEEL VERHAAL

DOOR DR. JOH. GOCH

Mijn naam is Louis Hofman en ik ben makelaar in onroerende goederen. Ik zeg dit niet om futiele reclame-redenen, (daarom verzwijg ik overigens mijn adres) noch, omdat ik geen beter begin weet dan een opvallende nabootsing van den Max Haveelaar. Wel, omdat deze vermelding noodig was om duidelijk te maken, dat Paul Hebbeling juist aan mij dit zonderlinge verhaal deed.

Ik had Hebbeling altijd gekend als een bezadigd, evenwichtig collega. En ondanks het feit, dat ik getroffen werd door zijn plotseling veranderd uiterlijk — sinds een paar maanden had ik hem niet meer gezien, daar hij zich uit de zaken teruggetrokken had om met vrouw en dochter een villa nabij Haarlem te gaan betrekken, die hij er gebouwd had — zou ik niet geloofd hebben, dat hij inderdaad onwils geworden was, indien er niet dit bespottelijke aanbod geweest was, volgens hetwelk hij mij zijn villa wou overdoen tegen nauwelijks een derde van de waarde. Ik wilde er daarom het mijne van hebben en haalde er Ralph Robinson bij, dien ik in de biljartkamer had zien zitten.

Destijds — het was in 1917, een drukke tijd in het bouwvak — hadden we tusschen makelaars de gewoonte elkaar op bepaalde uren te ontmoeten aan de bitterschotel in een kroeg nabij den Dam. Hoewel hij geen makelaar was, kwam Ralph Robinson daar dikwijls biljarten. Robinson is een Amerikaan en was destijds te New-York bij de politie. In die dagen was hij hier om een of ander zaakje op te knappen. Het werd toen voor hem wachten op een gelegenheid om opnieuw aan den overkant te komen, hetgeen niet zoo gemakkelijk ging door de duikbootenherrie.

„Hallo, Ralph!” begroette ik hem. Tijd en lust om een werkje op te knappen?

„What's the matter?” vroeg hij.

„Spoken,” antwoordde ik bondig.

„Dank je. Een beetje zenuw-overspanning?” vroeg hij suggestief. „Een duikboot tegen je kust gehad?”

„Houd je flauwe grapjes voor je.... Luister liever!”

In enkele woorden deelde ik hem het geval mede: Paul Hebbeling wou me zijn villa te Heemstede, die hemzelf twintig mille gekost had plus belangrijke verbouwkosten, en die thans zeker het driedubbele waard was door de stijging van de bouwprizen, voor eenzelfde bedrag van twintig mille overdoen, omdat hem het leven er ondraaglijk gemaakt werd door spoken. Aanvankelijk zelf sceptisch, had hij tenslotte moeten buigen in zooverre, dat hij den vorigen dag zijn vrouw en dochter bij de familie te Bennekom had moeten brengen om er de geschokte zenuwen tot rust te laten komen.

„Kom mee beneden, dan kan hij je alles zelf vertellen,” noodigde ik hem uit.

Een paar minuten later stelde ik Ralph aan Verlinden voor als een Amerikaansche vriend.

„Ook makelaar in huizen.. collega's dus,” loog Ralph. „Ik hoorde, dat u een villa te koop heeft en daar ik er wel wat voor voel.... u begrijpt. Maar eerst moet ik het mijne

hebben omtrent die rare geschiedenis, waarover Hofman me gesproken heeft. Laat ik echter eerlijk zeggen, dat zulke spookgeschiedenissen mijns inziens doorgaans slechts in de verbeelding bestaan....

„Luister en oordeel zelf: ik heb ook nooit aan spoken geloofd — tot zelfs niet onlangs, toen het lawaai begon. Zelfs heb ik een paar vloeren laten opbreken en een muur laten neerhalen om een verklaring te vinden. Maar toen ook Duke, mijn hond, er aan begon mee te doen, tja...”

„Bedoelt u, dat ook uw hond het spook gezien heeft?”

Paul trok de schouders op.

„Het schijnt wel zoo. Duke doet al even gek als wij — hij moet dus ook al een overspannen verbeelding hebben! Wanneer het lawaai begint....”

„Zeg eerst duidelijk welk lawaai, wilt u?”

„Ik wou dat u zelf kwam, dan kon u het hooren,” klaagde Paul. „Eerst begon het leventje met gefluit, met het gefluit van een stoomboot of van een fabrieksschoorsteen. Natuurlijk zijn er geen

stoombooten of fabrieken in die buurt. Toen kwam het gehuil... gerammel met kettingen... geblaas, als woei er een storm door een nauwe holte... Wanneer het begint in een of anderen hoek van het gebouw, dan vliegt Duke er naar toe met opengesperden muil en met recht overeind staande haren. Dan blijft hij plotseling staan en begint te huilen tegen iets, dat hij in de leegte kamer aanwezig voelt! De kamer, vanwaar het lawaai dan toevallig komt, begrijpt u? Indien het een menselijk wezen was, dan zou hij niet huilen... zooals een wolf doet. Hij zou blaffen en er met gereedstaande tanden op af vliegen. Je kent mijn hond, Hofman, en zeg nu zelf, of het een dier is dat schrikt zonder reden. De beste waakhond, dien ik ooit ontmoet heb!

„Zuiver ras... een verstandig dier,” moest ik beamen.

„Ja, zoolang slechts mensen de spoken zien, mag ik er mee spotten,” zei Ralph. „Maar als dieren het zien... dat wordt interessant. Ga echter voort!”

„En dan... dan waren er de bloedplassen!” continueerde mijn collega.

„Bloedplassen?”

Ralph Robinson rees half uit zijn zetel over-eind van verbazing en ook mij ontsnapte een kreet van ongeloof.

„Zeg nu zelf, of de politie reden had er om te lachen, toen ik er haar bij haalde,” zei Louis. „Ze beweerde, dat ik een nachtmerrie had... Geen groot stommerikken dan de menschen van de politie! Als dat hun niet reëel genoeg is!”

Ik zag, hoe Ralph op de lippen beet.

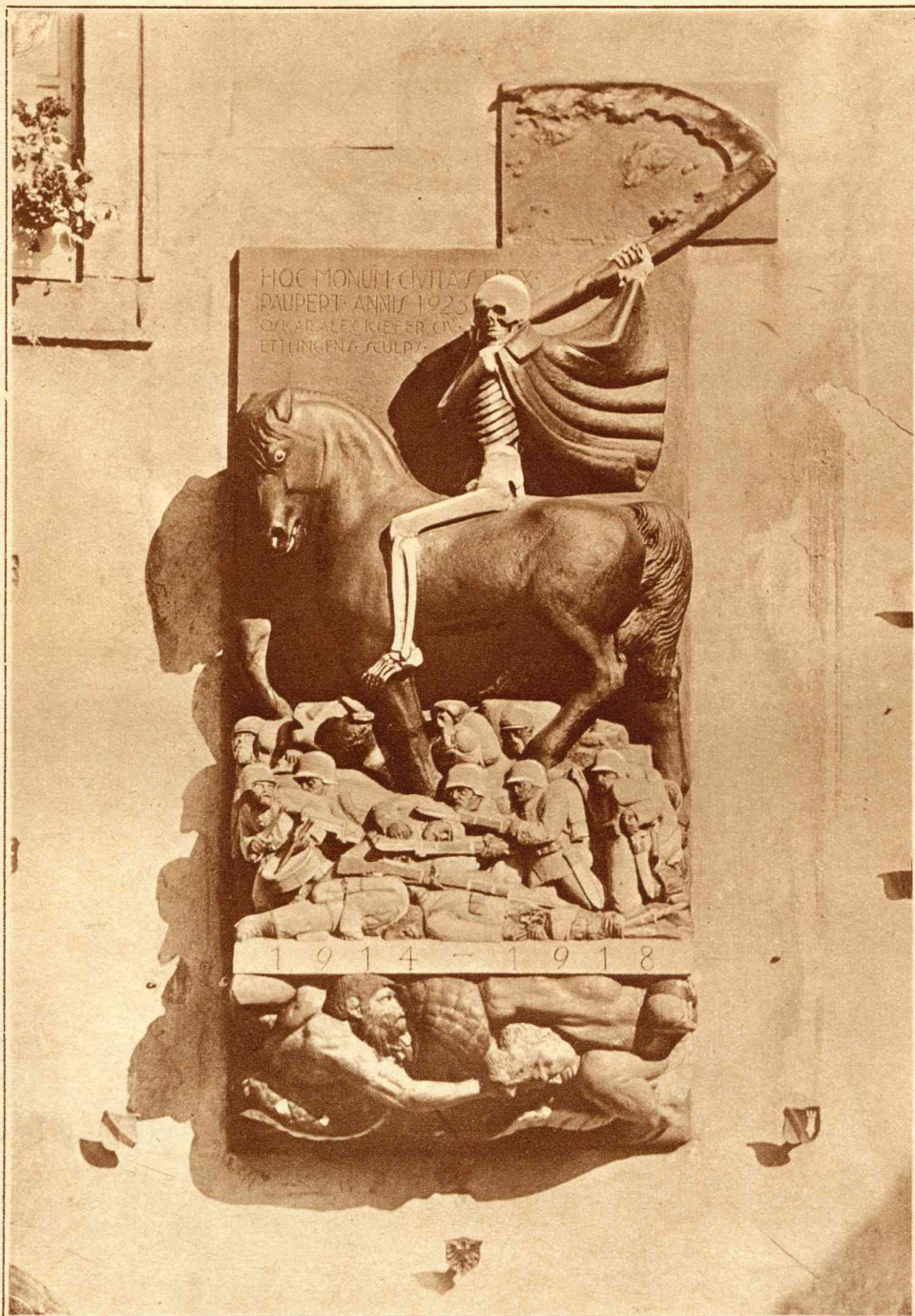
„Dat is inderdaad geen verbeelding meer, maar werkelijkheid!” bekende hij. „Waar vond u die bloedvlekken?”

„Zeg liever die bloedplassen!” verbeterde Paul. „Den eersten keer in het midden van de eettafel. Mijn vrouw had gedekt voor het diner en we waren, zooals bijna elken dag gebeurde gedurende de laatste twee weken, opgeschrikt door een soort gebulder, dat van boven kwam. En natuurlijk waren we gaan kijken. Toen we terugkwamen, zag het tafellaken bloedrood en het droop zelfs langs de tafelpooten op den grond. Den tweeden keer was het in de keuken. Ditmaal waren we juist op zoek in de logeerkamers van den zijvleugel. Toen vond mijn vrouw den bloedplas midden op den keukenvloer. Het is na dit voorval dat ik haar naar Bennekom heb moeten brengen.”

„Wat zei de politie van dit laatste grapje?”

Paul Hebbeling lachte bitter. „Ze schijnen te denken, dat ik zelf reden heb, om aldus de menschen uit de villa te houden. Oorlogsspionnage... valschmunterij... een nieuwe Blauwbaard... wat weet ik al! En wil je weten met welk gevolg? Kijk achter je, Louis, zie je ginds dien man in het donkergrijs aan het hoektafeltje? Dat is agent Thyssen, van de Haarlemsche politie. Die volgt me reeds sinds twee dagen! Nu weten jullie er alles van.

„Dien moeten we zien kwijt te raken... Anders zal hij ons hinderen!” mompelde Ralph Robinson.

NIET ALLEEN FRANKRIJK EN BELGIË,

ook Duitsland heeft zijn oorlogsmonumenten, zij het dan in veel geringer aantal. Een zeer sprekende plastische herinnering aan den gruwelijken wereldoorlog, is het onlangs aan den ouden poortoren te Ettlingen (Baden)aangebrachte hoogrelief, een kunstwerk van Oskar Kiefer, hetwelk duidelijk genoeg voor zichzelf spreekt.

„Hinderen bij wát?” vroeg ik.

Ralph negeerde mijn vraag en wendde zich tot Paul Hebbeling, die zwijgend en terneergeslagen door het raam naar buiten keek.

„Spookt het er elken avond?” vroeg hij. En meent u, dat we iets te hooren zouden krijgen, indien we vanavond naar uw villa kwamen?”

„Het heeft gespoekt, elken avond gedurende de laatste drie weken of zoo ongeveer. En indien u dus vanavond... maar waartoe? Wat baat me dat?” Robinson legde zijn arm op den arm van den ander.

„Sir,” zei hij hoffelijk, „indien u je villa verkoopt, zooals u aan mijn vriend Hofman aangeboden hebt voor den prijs van twintigduizend, verliest u er tweemaal zooveel op. Indien ik echter uw villa van spoken zuiveren kon, dan verkoopt u ze niet en houdt uw geld op zak. Maar dan betaalt u me als belooning, laten we zeggen vijfhonderd gulden uit. Accoord, well?”

„Duizend, als u wilt! Want jullie kunt er evenmin iets aan verhelpen als ik of de politie.... Hoe wilt u het aanvatten?”

„Om te beginnen naar Heemstede reizen en er een onderzoek gaan instellen. En afwachten of het spook durft komen. Laten we gaan....”

„Ik heb een Ford...” stelde ik voor.

„Dank je... ik ga liever met het spoor!” zei Ralph droog, terwijl hij zijn jas aantrok.

Een paar minuten later waren we buiten en stapten naar de Spuistraat, waar we de Haarlemse Tram zouden nemen. De politieagent Thyssen volgde ons op eenigen afstand, zooals Ralph opmerkte; hij stapte in den bijwagen van dezelfde tram, nam te Haarlem dezelfde buurttram naar Heemstede en toen we verderop stapten langs de thans donker geworden straat, zagen wij op een vijftigtal meter afstand zijn schaduw achter ons aanstappen.

„Wat een eenvoudige, onnoozele ziel,” lachte Ralph. Dien moeten we gauw kwijtraken, want anders is hij in staat ons straks te vragen of hij met ons mag binnengaan....”

Meteen verscheurde hij een oude brief-enveloppe in kleine snippers, die hij onder het licht van een lantaarn merkbaar op den grond wierp en zorgvuldig vertrapte.

Hetgeen hij verwacht had, gebeurde: nauwelijks vijftig meter achter ons, zodra hij onder den lantaarnpaal gekomen was, bukte Thyssen zich en begon zorgvuldig de verdachte snippers op te rapen.

„Daar heeft hij voor vijf minuten werk aan,” lachte de Amerikaan, terwijl wij een zijlaan insloegen, die naar de afgelegen woning van Paul Hebbeling leidde, terzijde van den Rijksweg naar Leiden. Het huis lag er verlaten te midden van het, donker tegen de avondlucht afstekende, groen der boomen en het geheel maakte wel degelijk den indruk, dien men zich in griezelige verhalen van een spookhuis voorstelt. Na hetgeen Hebbeling ons verteld had, wil ik gaarne bekennen, dat de stilte rondom ons en het halfduister mij onprettig aandeden. Op een tiental meters van het huis bleven we als bij onderlinge afspraak staan om naar het sombere gebouw te kijken.

Op hetzelfde oogenblik gebeurde het: plotseling kwam er, ergens uit de bovenverdiepingen van de villa, een kreet. Eerst zacht, daarna in kracht toenemend, groeide hij weldra aan tot een doordringenden gil, gelijkend op den schreeuw van een mensch in doodsnood.

Onwillekeurig had ik den arm van Ralph gegrepen, terwijl Paul mijn andere hand zocht. Ik voelde, hoe hij beefde en op zijn beenen trilde.

„Lieve hemel, we komen te laat!” mompelde Ralph. „Dat is moord! Vooruit Hofman!”

Hij vloog vooruit, terwijl zijn rechterhand iets uit den zak haalde. Ik giste, dat het een revolverwas.

Halfweg bleef hij staan. Want opnieuw klonk een geluid ons tegemoet uit het huis: ditmaal geleek het meer op het loeien van een storm en het blazen van den wind door een rotspleet.

„Het baat niets, of we er naar toe loopen,” mompelde Paul tusschen de tanden. „Er is toch niemand te vinden. Zoo gaat het elken avond....”

„Dan moge het nu de laatste keer zijn! beet Ralph hem toe. „Vooruit met den huissleutel, man!”

Hij rukte den sleutelbos uit de bevende handen van mijn collega en opende de deur. Onmiddellijk vloog een jankende hondengestalte op ons af.

Het was Duke, die staartkwispelend tegen ons aandrong.

„Waarom hebt u dien hond hier gelaten?”

„Heb ik niet bij nagedacht. Eigenlijk had ik hem moeten meenemen.”

„Maak licht!” beval Ralph.

Paul draaide het contact om en we kregen thans een kijk op de wanorde, die hier heerschte, tengevolge van het overhaaste vertrek der bewoners.

„Waar is de eetzaal? En de keuken?” vroeg de detective terstond.

„Hierheen! U zult er niets vinden!”

„Waarom hebt u het tafelkleed weggenomen? Het tafelkleed met de bloedvlekken?”

„Waarom zou ik dien vuilen, afschuwelijken rommel hier laten liggen? De politie heeft meer dan twee dagen alles doorgezocht en vond niets. Toen vond ik het overbodig het vuile stuk linnen langer te bewaren.”

In de keuken vonden we op den vloer 'n groote donkerroode vlek. Ralph bekeek ze aandachtig, maar scheen er niet wijzer door te worden. Achtereenvolgens doorliep hij alle kamers van het huis en kwam toen bij ons terug:

„Wanneer is dit huis gebouwd en door wie?” vroeg hij.

„Twee jaar geleden... door mezelf, samen met mijn schoonbroer, die ook in huizen doet. We werkten toen samen en wilden de villa voor een zacht prijsje verkoopen. Kortom tijd daarna kregen we goede reden om niet langer samen te werken en ik kocht zijn aandeel in de villa af, met de bedoeling er zelf te komen wonen. Ik begrijp overigens, waarom u dit vraagt. Mr. Robinson, maar ik geef u de verzekering, dat hier nergens schuilplaatsen zijn, groot genoeg, dat een muis er zich zou kunnen verbergen. Ik heb hier overigens het bouwplan in mijn werkkamer, als u 't wil....”

„Luister...” onderbrak ik.

Ditmaal kwam het uit de kelderverdieping! Het was het geluid van rammelende ketens, versterkt door de weerkatsing langs de wanden der kale vertrekken. Dezen keer behoefde Ralph niets te zeggen. Nog vóór het geluid uitgestorven was waren we de trappen afgesprongen, drie treden tegelijk, terwijl Paul ons volgde, blijkbaar om niet ergens alleen achter te moeten blijven. Nauwelijks waren we beneden en hadden we ons vergewist dat er niemand was, of reeds begon het griezelig gedoe, opnieuw thans op de bovenverdieping! Een geloei weerklonk er, als van een nood sirene van een boot, echter veel doordringender en.. benauwender.

We ijlden naar boven. In een der slaapkamers vonden we Duke, de haren te berge gerezen, en starend in de leegte van de kamer!

„Niets te vinden hier!” zei Robinson kortaf. „Ga naar beneden en zie, waar je vriend gebleven is.... Ongetwijfeld is hij bezwijmd van schrik.”

Ik keek hem zwijgend aan.

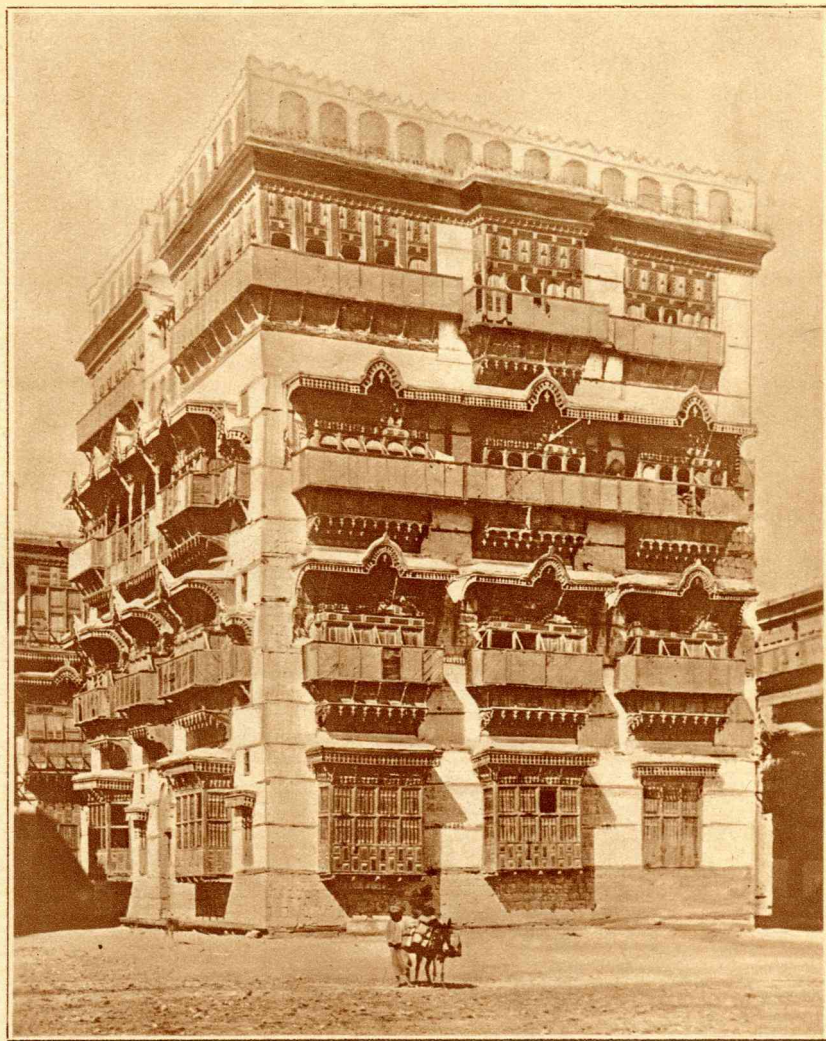
„Het is er angstwekkend genoeg voor!” zei ik ernstig. „Het klinkt net als concentreerden zich hier de verschrikkelijke klanken van een heksen-sabbath of een duivelsconcert....”

De Amerikaan keek mij zwijgend aan.

„Misschien!” zei hij plotseling met een eigenaardigen klank in de stem.

„Misschien! Ga nu echter naar beneden... en wacht er op me! Ik zal je roepen, als ik je nodig heb.”

Ik ging en vond Hebbeling neergezegen op een

GEEN TEMPEL, MAAR EEN HAREMS-HUIS in Jidda-Arabië, welks merkwaardige architectuur voor deze streken typisch is. De rijke ornamentale versiering en de vele kleine erkers geven het gebouw iets druks en overdadigs.

sofa. Hij was bewusteloos en het kostte me tien minuten werk en een angstig alleen-gaan naar de griezelige keuken voor een glas water, waarmee ik hem besprenkelde, alvorens ik hem tot zich zelf had gebracht. Anstig keek hij me aan en zijn eerste woorden waren een verzoek hem niet alleen te laten! Ik stelde hem gerust en luisterde in de stilte van het huis naar nieuwe geluiden. Het eenige wat ik hoorde, waren de voetstappen van Ralph Robinson, die overal heen en weer liep. Eenmaal kwam hij bij ons om te vragen, waar hij een ladder kon vinden. Daarna hoorde ik hem nog een paar malen de voordeur openen en naar buiten gaan.

Ik wist, dat hij me zou roepen, indien hij me noodig had en vermoedde, dat hij thans liefst alleen bleef — vooral zonder gestoord te worden door de aanwezigheid van den heer des huizes. Ik bleef daarom wachten, al werd het me onprettig te moede, toen hij nogmaals naar buiten ging en meer dan een kwartier wegbleef — ons alleen latende in dit afschuwelijke spookhuis.

En toen trad hij plotseling de kamer binnen, waar we wachtten. Zijn oogen glinsterden triomfeerend.

„Kom mee! De grapjes zijn gedaan!” riep hij.

„Heb je het spook?” vroeg ik ongeloovig.

Ik wachtte geen antwoord af, maar volgde hem. Ook Paul sloop achter ons aan.

„Ik heb het nog niet, maar dit zal gauw gebeuren. Daartoe heb ik jullie hulp denkelijk noodig,” zei Ralph.

Hij leidde ons langs de voordeur naar buiten — in de duisternis. De detective verlichtte ons den weg met behulp eener elektrische zaklantaarn en schreed in de richting van de garage. Hij trad er echter niet binnen, maar ging er langs.

„Handen op!”

Het bevel deed ons in de duisternis schrikken. Maar het was niet de stem van Ralph, die gesproken had.

„Thijssen natuurlijk weer!” kreet deze.

„Ja... en dezen keer hebben we je te pakken! Hierheen mannen... als je hem bekijkt, dan weet jullie genoeg! Handen op of ik schiet!” herhaalde de agent, terwijl hij zijn lantaarn op ons richtte en naderbij trad, op den voet gevolgd door een drietal blauwe uniformen. „Ik houd je aan wegens moord!” voegde hij er aan toe.

Ik keek naar Robinson en schrok. Thans eerst bemerkte ik, dat zijn kleding rijkelijk sporen vertoonde van bloed!

„Jullie komt precies op tijd, Thyssen!” zei hij kalm, „Hierheen, alsjeblieft en als je je revolver niet wegdoet... voel dan zelf eens eventjes in mijn linkerbroekzak en kijk, wat daar in zit!”

Zijn toon klonk bevelend en daardoor vooral kwam Thyssen onder den indruk. Hij deed zwijgend wat de ander hem vroeg. Toen zijn hand uit den zak van den Amerikaan kwam, hield hij een voorwerp onder het licht zijner lantaarn. Het was een politie-medaille!

„Dus... dat!” riep hij.

„Natuurlijk!” grinnikte Robinson. „Indien jullie me nu echter volgen wilt, dan zal ik jullie iets eigenaardigs laten zien...”

Hij wenkte ons beiden en we volgden hem — samen met de agenten. Thans leidde hij ons langs de afschutting van den tuin, maar geleidelijk dempte hij zijn stap en we volgden zijn voorbeeld. Eensklaps bleef hij staan.

„Er uit, man! Er uit,” indien je niet wilt dat ik je direct uit den grond schiet! snauwde hij plotseling — en ik ben zeker dat ik niet de eenige was, die het gevoelen kreeg, dat de Amerikaan krankzinnig geworden was.

„Er uit... of ik schiet,”! herhaalde hij, op dezelfde dwaze manier!

En toen gebeurde het zonderlinge: Even klonk een gekraak en geknars als van een luik dat geopend wordt; toen verscheen een felle lichtstreep op den grond..... Ralph sprong er heen en het was, alsof hij een stuk grond optilde.

„Een valluik!”

Een kreet van verrassing ontsnapte ons, toen we onder dit luik, in een vierkante holte, die spaarzaam door een lampje verlicht werd, een man zagen staan, die langs een korte trap omhoog klauterde.

„Grijpt hem, jongens! Ik durf er flink wat op verwedden, dat dit heerschap de vroegere compagnon van Mister Hebbeling blijkt te zijn! 'n Geniale vent, moet ik zeggen. Doe hem echter liever de handboeien aan!”

Hij klauterde het trapje omlaag en wenkte ons hem te volgen. Verbaasd keken we toe: hier onder den grond bevond zich een soort kelder, waarin naast een tafel en een stoel, waarop een paar boeken, geen ander meubilair te vinden was, dan in den hoek aan den wand een electrisch schakelbord!

„De vroegere kelder van 't tuinhuis!” kreet Paul. Ralph lachte.

„Ik giste reeds, dat het zoo iets moest zijn,” vertelde hij. „Hier heb je nu de complete uitrusting van een modern spook... alles hoogst comfortabel in werkring te stellen met behulp van electriciteit, zooals je ziet. Wanneer de geest een zuchtje of een gebrom wil laten hooren, dan drukt hij op een dezer knopjes. Alles hoogst eenvoudig. Elk knopje is verbonden aan een draad, die in verbinding staat met een of ander gedeelte van het huis.”

„Maar waarom... waarom dit alles?” riep Paul.

„Ik denk om u uit het huis te krijgen en het zelf voor een goedkoop prijsje in handen te krijgen,” zei Robinson droog. „De allernieuwste vorm van huizenspeculatie — niet onaardig bedacht overigens. Indien uw vroegere compagnon, die makelaar is en huizen bouwt, er elk jaar slechts ééntje aldus in den handel zou brengen... hm! Hij zou goede zaken maken, vrees ik!”

„...Maar hoe hebt u dit alles ontdekt?” vroeg ik nieuwsgierig. „En hoe werkt het systeem binnenshuis?”

„Op die laatste vraag kan ik nog geen volledig antwoord geven, ik had nog niet den tijd om alles te onderzoeken. Ik denk een systeem van orgelpijpen... een reeks accoustifoons of zoo! Hoe ik op dit idee kwam... wel, u zelf hebt me op den

ik een portie over mijn kleeren kreeg. De logische weg was, dat die capsules konden geopend worden door een electrisch contact of zoo... zoodat er ook leidingsdraden moesten zijn. Ik had het geluk er ééntje te vinden en toen kostte het mij nog slechts weinig moeite uit te vinden, waar die draad naartoe leidde.”

„Er is echter nog iets onverklaarbaar,” bemerkte ik, „Die man moet toch in huis gekomen zijn om die capsules te plaatsen? En dit moet betrekkelijk kort geleden gebeurd zijn...”

„Ik begrijp wat je bedoelt, namelijk dat anders het bloed zou gestold zijn, nietwaar? Dit is nochtans niet het geval en hierin is niets, hetwelk onmogelijk maakt dat die capsules er reeds tijdens het bouwen van het huis zijn geplaatst. Wat inderdaad, die roode vloeistof is volstrekt geen menschenbloed... eigenlijk niet eens zuiver dierenbloed! Hoe-

wel ongetwijfeld van dierlijke afkomst, heeft het een voorafgaande bewerking ondergaan, hetgeen mij hieruit blijkt, dat er weliswaar roode bloedkorrels, maar volstrekt geen fibrine of een ander verbindingsmiddel aanwezig is. Vandaar, dat het niet stolt.”

„Maar die man... hoe wist u nou, dat het mijn vroegere compagnon was?”

„Het systeem is te ingewikkeld, dan dat het niet tijdens den bouw of althans tijdens een belangrijke reparatie zou geplaatst geworden zijn. Toen u sprak van moeilijkheden met uw vroegere compagnon, kreeg ik het vermoeden, dat die er iets mee te maken had, want waarschijnlijk had hij alleen, als medebouwer der villa, de kans gehad zoo iets tot stand te brengen. Indien u nu met mij dezen kelder wilt verlaten, dan kunnen we binnen eens even alles van nabij grondig gaan onderzoeken.....”

*

We traden naar buiten. De schuldige stond er omringd door de agenten. Hij keek ons uitdagend aan.

„Jullie kunt mij niets maken,” zei hij. „Ik heb geen misdaad begaan, die door de wet is voorzien. Noch moord, noch diefstal, noch misdaad...”

Ralph wendde zich tot Thijssen.

„Je kunt in elk geval dezen man voor een nachtje inrekenen wegens burengerucht,” spotte hij. „En indien ik tegen morgenochtend nog niets in jullie Hollandsche wetboeken ontdekt heb, waarvoor hij tien jaar kan krijgen, dan houd je hem voorloopig nog maar vast onder beschuldiging van diefstal van electriciteit. Want het spreekt vanzelf, dat heel die installatie niet voorzien is van een afzonderlijken electriciteitsmeter...”

Lachend trok hij ons mede.

„Welnu, mister Hebbeling, wilt u uw villa thans nog voor het derde van de waarde verkopen?”

Paul aarzelde.

„Dan kost het je vijfhonderd pop en bovendien een nieuw pak kleeren,” zei Ralph.

DAMES UIT DE HOOGERE KRINGEN

hebben zich in de Amerikaansche stad Norfolk aangeord om, bijgestaan door een aantal padvindsters, de stadsreiniging aldaar bij te staan of liever een lesje te geven! De zindelijkheid der stad liet volgens hen veel te wenschen over, zoodat ze ten slotte zelf de handen uit de mouwen staken en gehuld in een blauwe trui en gewapend met gummyzakken en prikstokken, al het overtollige vuil „aan den haak sloegen.” We zien er eenige hier bezig in een der nieuwere wijken haar reinigenden arbeid te verrichten. Die ge hier zoo kordaat ziet stappen is de voorzitter der vereeniging, mevrouw Fergus Reid.

weg gebracht. U sprak immers van een duivelsch „concert!” Toevallig echter had ik onlangs te maken met een handelaar in concertorgels te Schiedam... en het mogelijk verband liet me niet los. De moeilijkheid was echter zekerheid te krijgen...”

„Het bloed echter? Dit heeft toch geen verklaring door de aanwezigheid van orgelpijpen!”

„Natuurlijk niet, maar desniettemin was de aanwezigheid van die bloedvlekken mijn eenige kans om iets positief te weten. Klankborden kunnen onverschillig op welke plaats in een kamer verborgen zitten. Ik vermoed in een of andere kleine muurholte, die niet zoo gauw te vinden is. Dit te onderzoeken was dus onbegonnen werk. Maar dit bloed... dit is een stoffelijke materie, die niet willekeurig kan te voorschijn gebracht worden. Ze valt niet omhoog, niet zijdelings weg, maar alleen omlaag. Het was dus logisch dat ik eens eventjes de zoldering ging onderzoeken boven de plaatsen, waar het bloed aangetroffen werd.

„Inderdaad vond ik in het plafond van eenige kamers een paar gaatjes, welke ik vermoedde in verbinding te staan met aldaar aangebrachte capsules vol roode vloeistof. Toen ik met mijn zakmes even in de kalk boorde, kreeg ik een nog gevulde capsule te pakken, met het gevolg, dat

HET NEDERLANDSCH ELFTAL

Tegen Zwitserland

Juist toen het Zondagavond weer lekker koud werd en het pijltje van den thermometer de beruchte roode lijnen in benedenwaartsche richting was gepasseerd, werd het Nederlandsch elftal voor den wedstrijd tegen Zwitserland per radio bekend gemaakt.

Zondag 17 Maart a.s. Nederland—Zwitserland! Ons hoofd staat er heelemaal nog niet naar.

VAN DER MEULEN
H.F.C.

zooals wij het hier in geen jaren zagen. Wel wacht hem bij zijn entree in de nationale ploeg een lastige taak, doch wij zijn er van overtuigd, dat hij zijn keuze alleszins zal weten te rechtvaardigen.

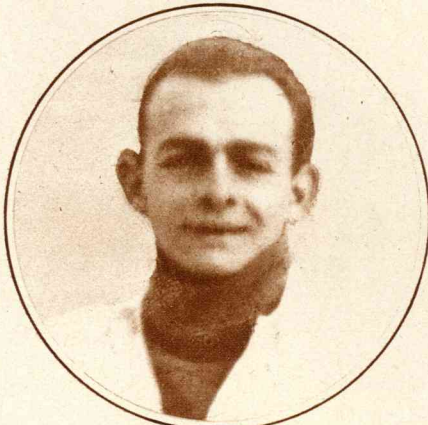
In den aanval heeft men eindelijk een plaatsie voor den Feyenoordman Barendregt ingeruimd. Verschillende malen hebben wij dezen schotvaardigen aanvaller reeds genoemd. Wij zouden het feit, dat hij thans is gekozen, dan ook van harte toejuichen, ware het niet, dat men W. Tap daarvoor rechtsbinnen heeft geplaatst. Tap is een linksche speler, die eigenlijk zijn grootsche triomphen heeft gevierd bij A.D.O. op de linksbuitenplaats. De Hagenaars speelden toen nog in de tweede klasse. Wij weten wel, dat Tap als aanvaller all-round is, doch dit neemt niet weg,

VAN ZWIETEREN
Sparta

VAN DOLDER
't Gooi

HALLE
Go Ahead

VAN HEEL
Feyenoord

hetgeen het best zal zijn geconstateerd door den N.V.B., die tot 28 Februari de plaatskaartenbestellingen van de aangesloten clubs inwachtte. Veel animo is er nog niet!

Er zijn zelfs reeds stemmen opgegaan, om deze ontmoeting en eveneens die tegen de Belgen, een week daarna in Antwerpen, maar uit te stellen.

Waarom? Omdat we tegen dien tijd nog in de narigheid zullen zitten? Of omdat er te weinig gelegenheid tot oefenen zal zijn?

De hemel beware ons voor ijs op 17 Maart of daaromtrent en wat het oefenen betreft? Ja, het zal ongetwijfeld wel merkbaar zijn, dat de vorst om zoo te zeggen, den spelers nog in de beenen zit. Het beste zal zijn, er maar eenige Woensdagmiddagen aan te spendeeren. Geen overdreven pessimisme dus en... Zondag 17 Maart Nederland—Zwitserland, in verband waarmee we thans de nieuwgekozen ploeg in woord en beeld brengen.

De laatste keuze van de Technische Commissie is alweer niet zonder verrassingen gebleven. Daar is allereerst de opname in de ploeg van de Spartaan v. Zwieteren. De Westelijke Districtscommissie heeft herhaaldelijk Wamsteker als eerste voor de rechtsbackplaats genoemd.

De T. C. gaf echter den voorkeur aan No. 2 en zoo zien we

VAN KOL (Aanv.)
Ajax

dat zijn spel op de linksbinnenplaats beduidend veel beter tot zijn recht komt. Wat men door het opnemen van Barendregt dus heeft gewonnen, verspeelt men o.i. door Tap van zijn plaats te halen. Misschien had de Rotterdammer nog beter daarop kunnen staan.

Met de twee handige vleugelspelers Gerritse en Van Nellen schijnt ons echter deze voorhoede nog zoo slecht niet. Veel zal afhangen van Bakhuys, die zich in Milaan kranig heeft geweerd, doch laatst in Brussel erg tegenviel. Waar echter de meeste waarde aan Milaan moet worden gehecht, zijn we ten opzichte van onzen midvoor nogal optimistisch.

Het clubmootje Tap-Tap is verdwenen. We vinden daarvoor echter in de plaats Van Dolder ('t Gooi) achter zijn clubgenoot Gerritse en Van Heel (Feyenoord) achter Barendregt.

Wij gelooven niet, dat deze formaties geheel aan het toeval zijn te wijten en iets schijnt er van de mootjes-actie dan toch nog te zijn blijven hangen.

Alles bijeen kunnen wij wel instemmen met de keuze van deze ploeg, die zich de verdediging onzer kleuren tegen de Zwitsers tot taak ziet gesteld.

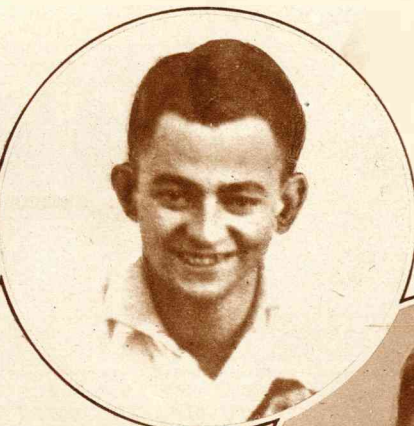
We voetballen nog wel niet, doch er kan ten minste weer over voetbal geschreven worden. En nu regen, zon en Zuid-Westenwind!

GERRETSE
't Gooi

TAP
A.D.O.

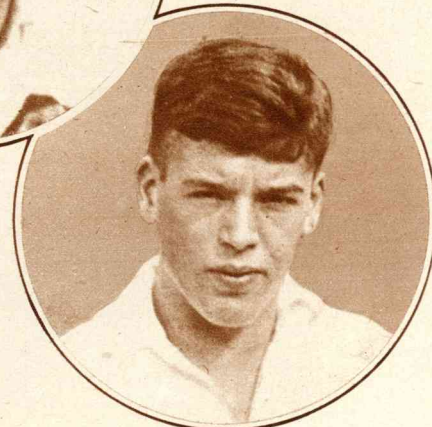
BAKHUYS
Z.A.C.

BARENDRECHT
Feyenoord

geheel onverwacht den sympathieken Spartaspeler opgenomen. Een gemakkelijke taak wacht hem niet en wij stellen ons niet de illusie, dat hij Denis zal doen vergeten. Dat hij met v. Kol en v. d. Meulen een hecht achtertrio zal blijven vormen, gelooven wij echter wel.

Halle als spil is voor ons eigenlijk geen verrassing. Deze Go Ahead-speler heeft op Mardi Gras in Brussel, onder zeer bezwarende omstandigheden, een partij midhalf gedemonstreerd,

v. NELLEN
D.H.C.

Dwars over de Zuiderzee

NAAR URK

..... PER FIETS

Dezen winter zou een wegwijzer, midden in de haven van Enkhuizen en wijzende in Oostelijke richting, met een opschrift „Urk 25 K.M.“, zijn diensten bewezen hebben.

Vertellen de Urkers je nu nog, hoe de overlevering verhaalt, dat in 1830 zeven visschers uit Enkhuizen vandaar naar Urk en terug zijn gelopen — onze kleinkinderen zullen verhalen, hoe in den jare 1929 hun voorouders per fiets naar Urk zijn gereden.

Nauwelijks hadden we het gerucht vernomen, dat een „Enkhuizer“ per trapautomobiël naar Urk was gereden, of we belden den heer A. Woestenburg, directeur van de havenwerken van Enkhuizen op, ten einde ons eenige zekerheid te verschaffen.

En jawel — 't was waar.

„Dus een tochtje daarheen is niet al te gevaarlijk?“

„Voor doorzakken geen kans.“ Zelfs bood de heer Woestenburg aan van de partij te zijn, en natuurlijk was hij hartelijk welkom.

Half elf reikten eenige behulpzame handen van „toch leeglopende visschers“ ons onze fietsen aan. Even een foto — en voorwaarts ging het in Oostelijke richting over het zgn. Krabbengat.

Uit wijze voorzorg had de havenmeester een kompas en een lange lijn meegenomen. Aan mogelijken mist werd door ons, stadsmenschen, niet gedacht. Al hobbeland en glijdend reden we de haven uit, doch 't duurde niet lang, of we zagen ons genoodzaakt, een paar honderd meter te voet af te leggen. Toen we boven dieper water kwamen, werd het ijs vlakker en de gevallen sneeuw zorgde er voor, dat we niet te vaak uitgleden.

Na een kwartier kregen we een ijsvlet in zicht. Urker visschers, die naar den vasten wal gingen om proviand te halen. De strakke Oostenwind vulde het zeil van zakkengoed en welgemoed ging 't „los“.

Na een uur rijden was Enkhuizen uit het gezicht verdwenen en voor ons zagen we een beeld, zooals Nobile ze dagen achtereën gezien moet hebben. Zoover men kijken kon één eindeloze ijsvlakte met hier en daar ijsbergen van opeengestapelde schotsen.

Na anderhalf uur kwamen we boven het ondiepe Enkhuizerzand en was het rijden af en toe

Ons punt van vertrek in de haven van Enkhuizen. Links de heer A. Woestenburg, directeur van de havenwerken te Enkhuizen.

Ijsvlet met Urkers, die naar de stad gaan om proviand te halen. Op den achtergrond de Westertoren van Enkhuizen.

In ovaal: Opeengestapelde ijsschotsen bemoeilijkten zoowel op de heen- als op de terugreis de passage.

De „Val van Urk" maakte het unieke wandel- en sportpark uit van jong en oud.

onmogelijk, vanwege de opeengeschoven schotsen en de spleten in het ijsvlak. Hier ontmoetten we nog een fourage-karavaan, die 't vervoer per slee beproefde.

Eindelijk, na twee uur van onafgebroken lopen, trappen of duwen, kwam Urk in zicht. Ook werd het ijs nu weer beter, een teeken, dat we de „Val van Urk", waar het water 16 voet diep is, bereikt hadden.

Nu eerst begon onze tocht meer afwisseling te bieden. Af en toe ontmoetten we groepen jongens en meisjes, die 'n wandeling maakten rond het eiland. Nu duurde het niet lang meer of na nog eenige halsbrekende toeren hadden we de glooiing bereikt, waar tientallen Urkers ons stonden op te wachten. 't Was half twee.

Onze eerste gang was naar Hotel Woudenberg, waar we ons de dampende koffie en de broodjes met geraspte kaas (er was niets anders) goed lieten smaken. Er was slechts gebrek aan melk en vleesch.

Drie uur had onze tocht tegen

In cirkel: Groot was de belangstelling voor de koene pedaalridders, die zoo'n curieuzen tocht hadden durven ondernemen.

wind in geduurd. Bijtijds stapten we dus op, om voor donker thuis te zijn.

Half vier namen we afscheid en nu ging het voor den wind op Enkhuizen af.

In stilte bewonderde ik de stevigheid van onze stalen rossen, die soms een terreinverhoging van 10 c.M. zonder vaartvermindering te maken kregen. Tegen vijf uur konden we tegen den neveligen avondhemel den Westertoren en de Drommedaris onderscheiden, en zagen we ook reeds verschillende wandelaars als zwarte stippen in de verte.

Met vernieuwden moed doorploegden we weer de sneeuwpan en klokslag half zes reden we de haven van Enkhuizen binnen. In stilte heb ik, na afloop, de stalen ribbetjes van m'n fiets gestreeld met 'n hart vol dankbaarheid, dat ze me niet in den steek had gelaten. De curieuze tocht per rijwiel over de Zuiderzee was volbracht.

L. B.

EEN NACHTELIJK IJSFEEST, DAT IN HET WATER VIEL. Zaterdagavond van de vorige week was er een „Japansch nachtfest" georganiseerd op de Naardensche ijsbanen. hetwelk echter niet begunstigd werd door uitgelezen winterweer. Integendeel, het regende zacht en het dooidde hard, maar de deelnemers lieten zich niet ontmoedigen ondanks de glibberige paden, waarop ze zich bevonden.

Moera, ik leef nog!

Onder dezen overtuigenden titel draait vanaf heden in het Rembrandt Theater een film, die, ofschoon het een Ufa-product is, een Hollandsch cachet heeft of . . . tracht te hebben. De plaats der handeling is n.l. ons land, met name de groote steden Den Haag en Rotterdam en het landelijke stadje Buren. Het is de formidabele geschiedenis van een provinciaal kruidentertje, dat, door een oud vriend naar Amerika uitgenoodigd zijnde, daartoe alle maatregelen getroffen heeft. Maar op het laatste oogenblik wordt de angst, zich met de

PIETER KRUIS (uitmuntend uitgebeeld door den Russischen filmacteur Nicolai Kolin) wordt uit zijn hotel te 's Gravenhage minder zachtzinnig verwijderd.

Hiernaast: De eerste stap bezijden den rechten weg wordt door Pieter Kruis

gezet. Naast hem (rechts) een zijner belagers.

„Gigantic“ op het mijde zeepak te wagen, hem te machtig en drost hij meer naar den wal. Toevallig vergaat de „Gigantic“ met man en muus, zoodat onze held, Pieter Kruis is zijn naam, door vriend en maag mordt dood verklaard. Nu beginnen pas de perwickelingen. We zien Pieter „passagieren“ in Rotterdam, waar hij al heel gauw, dank zij hulpvaardige handen, van zijn overvullige, voor de reis bestemde duiten berlost wordt. Een reeks van avonturen, waarin ook de familieleden van den dood gewaande een woordje spreken, ziet ge verder op het mitte doek afgebeeld. Een film, die geen al te kunstzinnige aspiraties heeft, maar door het milieu, waarin het gegeven zich afspeelt, voor menig Hollander bijzondere bekooring heeft.

Een der aardigste scènes uit deze „Hollandsche“ film: een straattafereltje in het kleinstedche Buren.